



Radu Lucian Alexandru

Iluminarea Ființei

**COLECȚIA "NOUA VIAȚĂ"
CARTEA A ȘASEA**

Colecția
Noua Viață
cuprinde următoarele cărți:

1. Manifestul Mișcării Trans-Religioase
2. Etica Armoniei
3. Mitul credinței
4. Noua Ordine Religioasă
5. Practicile Spirituale ale Omului Universal
6. *Iluminarea Ființei*
7. Zetrianul – Calea Percepției Infinite
8. Semne și Revelații

Denumiri alternative ale colecției formate din aceste 8 cărți: Infineter Lex;
Principiile Prime; Temelia Sanctuarului; Religia Oamenilor Liberi;
Semnele Noilor Ere; Cartea Izvoarelor; Fundamentele TransReligiei.

**2003-2009 © Copyright deținut de
Radu Lucian Alexandru.
Toate drepturile rezervate.**

Grafică: Radu Lucian Alexandru

E-mail: radu.lucian.alexandru@gmail.com
Id Messenger: radu_lucian_alexandru@yahoo.com
YouTube page: www.youtube.com/radulucianalexandru

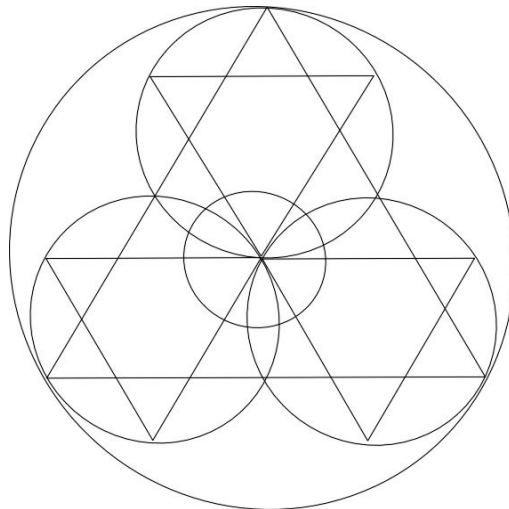
web1: <http://radu-lucian-alexandru.blogspot.com>
web2: <http://iluminarea-fiintei.blogspot.com>

Puteti descărca pentru lectură alte cărți de același autor de aici:
<http://www.scribd.com/Radu%20Lucian%20Alexandru>

Editura G LINE
Cluj Napoca, 2009
tel. 0729-670.575

ISBN 978-973-88344-8-4

Iluminarea Ființei



Radu Lucian Alexandru

Colecția „Noua Viață” - cartea a șasea

Cuprins

I Fără de Nume	6.1
II EM și EW – Bărbatul Etern și Femeia Eternă	6.5
<i>Sora Lunii; Tu ești Misterul; Floare de Dor; E adevărat;</i>	6.5
<i>Scânteii și văpaie; Frământări de poezii; Clipă de amor;</i>	
<i>Unitate; Stropii de aer; Zboru-ți de stea;</i>	6.6
<i>Ea va fi să fie; Freamăt de flacăra; Imagine blândă;</i>	
<i>Rouă în amurg; Eternă Chemare; Priviri fără veste;</i>	6.7
<i>Fără de rost plângeri; Alinare în zâmbet; Pacea iubirii; Și chiar dacă;</i>	6.8
<i>Te știu...; Eu sunt, Tu ești; Potop de săruturi divine; Te simt;</i>	
<i>Cărări luminoase; Ploaia;</i>	6.9
<i>Pământul și Cerul; Cererea; Inelul;</i>	6.10
<i>Contopirea; Dincolo de zare; Desăvârșirea</i>	6.11
III Sfaturile Vieții	6.12
1. Alungă din tine neștiința!	6.12
<i>A știi sau a nu știi...; Revelația treptată</i>	
2. Călătorește mereu prin Fericire!	6.13
<i>Voință și faptă întru armonie; Semnele fericirii</i>	
3. Fii inteligent!	6.14
4. Depășește instinctul de turmă!	6.14
5. Devin-o stăpân pe tine!	6.15
6. Cunoaște cât mai multe din fațetele infinite ale Întregului	6.16
<i>De-ar fii...; Mărturie; Sus și jos; Legea Armoniei</i>	
7. Maturizează-te psihic!	6.17
<i>Maturizarea; Liniștea; Renașterea</i>	
8. Vorbește direct cu Întregul	6.17
<i>Frământări; Reflecție; Așteptări; Vise; Prima Triadă</i>	
9. Distinge între realitate și iluzie	6.19
<i>Iluzii și realități; Razele; Ființa</i>	
10. Împărtășește-te întru Cel Misterios	6.19
11. Trăiește în Jocul Presentului	6.20
12. Privește Floarea Absolutului	6.21
13. Caută Comuniunea întru Întreg și Ideal	6.22
14. Iubește toate ființele!	6.22
IV Poveștile Existenței	6.24
1. Pământul, Cerul și Zarea	6.24
2. Povestea Salciei	6.24
3. Întâlnire pe Aleea Înțelepciunii	6.25
4. Bobul de Rouă	6.26
5. Sărutul Libelulei	6.27
6. Dor de Beatifică Nemurire	6.28
7. Chemând Infinitul	6.30
8. Vederea Ființei	6.31
<i>Ființa; Sămânța</i>	
9. Vorbele Omului Atemporal	6.33



I Fără de Nume

1. În spatele fiecărui cuvânt etern al vieții se ascunde El... Nenumitul.

În spatele fiecărui gând grăbit, pe care îl lăsăm să trăiască, stă așteptându-ne Ea... Eternitatea...

Cuvinte neputincioase - curgându-mi din cerneală - voi nu v-ați născut spre a-L cunoaște!

2. Poate doar spațiul dintre voi să știe Ceva...
Dar nu vom ști niciodată: El nu vorbește!



3. Aș zice că stau și-L privesc...
Ceea ce e Fără De Nume, de-ar fi o persoană ar râde de mine:

Cum să cuprinzi Infinitul? Cum să-l privești?...

4. Tăcerea nu-L exprimă... Nici Vorba nu-L cuprinde...

Gândul nu-L vede Niciodată, iar Privirea chiar de-L vede nu-L înțelege.



5. Dacă există sau nu - îmi pare o întrebare... și încă una, fără rost...

6. Totul îmi pare... (Un gând a vrut să zică „Himeră”, dar la fel de bine ar putea să zică „Real”...).

7. - Tu și cu mine: Tu, ce-mi ascuți cuvântul - Existăm sau nu?

Ce întrebare...

Ți-am pus-o ce-i drept, dar nu-mi da, te rog, răspuns:

Nenumitul din mine nu te mai ascultă...



8. Abisală viețuire, infinită-mi vorbă, spune-mi ce-i cu mine... Cu mine...

Nenumită, tu-mi ești Strigătoare...

Mă uit la tine: te-am scris, dar tu nu-mi spui nimic...

9. Vid sunt, inocent, neștiutor de când Ce E Fără de Nume m-a lăsat pentru o clipă fără de gândurile-mi nenumărate...

Atunci am văzut...

Și de atunci nu mă mai știu!

10. Întreabă-mă acum cine sunt:

De într-adevăr voi cugeta spre a-ți răspunde răspunsu-mi va rămâne în întuneric...

11. Întreabă-mă orice!

Dacă pentru o clipă voi uita de mine, dacă pentru moment voi uita că L-am văzut pe El - Întregul Ființării, pe El - Cel Fără de Nume... atunci îți voi răspunde... - Câteodată mai uit...

12. Și iată că poate tu mă întrebi: de ce El? - de ce nu Ea - Cea Fără de Nume, Nenumita?

Fără motiv, îți răspund, din inerție, doar din inerție...

13. I-aș putea zice în orice fel și tu poți la fel - Dar nici un nume nu poate să exprime deplin Oceanul Ființării: nici măcar Nenumitul sau Nenumita...

14. Dar despre ce vorbim atunci?
Nu știu...

Nu știu, dar simt: nu gândesc, nu reflectez, aș putea zice că nici nu percep, dar iată acum văd...



15. Dor fără nume, cântare fără cuvinte, gând fără scop, cuvânt fără spațiu,
Tu ești eu: Eu, Nenumitul...

16. Alt cuvânt se apropie acum sfios de mine și vrea să-l scriu...

Bine „Mister”, iată te scriu:

Dar nu despre tine vorbesc...

17. Tu acum nu-mi mai spui nimic - căci iată:
Ochii din nou mi s-au deschis spre Întreg și îl cuprind cu frenezie în extazul regăsirii ființiale...

18. Neputință a slovei: iată că mintea își privește marginea:

Dincolo de ea, tot ea, dar altfel...

19. Și iată că ea ascultă ceva acum... Un sunet!

Și iată că ea vede ceva acum... O imagine!

Și iată că ea atinge ceva...

Dar ce simte, ce simte?

Ce simte?...



20. Când Întregul îmi cuprinde ființa îmi mor gândurile înainte să respire: dispar grăbite în neant chiar înainte să se nască...

Nu că le-aș ucide, dar atunci viața lor e una cu moartea: și se pierd neurmăte în timpul acela, toate șiroi de pulberi existențiale, în Eternitate!

21. Când sunt fără de început și fără de sfârșit, deschis Infinitului și fără de timp, ele nu mai contează...



22. Dar iată din nou viața, din nou Lumea!
În pântecelul ei poartă dintotdeauna pe Cel Fără Nume:

Nenumit, El se arată și în mine din când în când...

Și Atunci Tăcerea-mi nu-și găsește Vorbele: se pierde, se emoționează, ezită...

Iar când în sfârșit îndrăznește, vorbe în mine nu mai sunt, ci doar îmbrățișări de iubiri cosmice infinite...



23. Iată - mă surprind acum gândindu-mă că unii din cei ce citesc ar putea și ei să existe conștient în Infinita Viață, ar putea și ei să fie văzători de Întreg!

Căci iată: Ceea ce Este (așa-i zic uneori Nenumitului) mă cuprinde în Ființa-i divină din nou - și mă strânge în brațe, deși nu o ating...

Mă sărută, deși buzele mele nu tresaltă...

24. Ea există în față-mi spre Sacră Vedere mereu: și atunci și acum...

Acum când mă încăpățânez să fac imposibilul:

Să îmbrățișez în cuvinte, așezându-L pe hârtie și pictându-L acolo pe El, Cel Fără de Nume...



25. Îmi scapă - mereu îmi scapă vorba să-L numesc. De fapt știu de mult că ea nu există...

26. Dar îmi place să nu tac: și atunci vorbesc, scriu...

A mă juca cu Tine, Cea Fără de Nume, iubindu-ți în Lumină a ta Dezvăluire e o parte naturală a Vieții.

27. Dincolo de ea e partea cealaltă: Iubirea Divină și Tăcerea Vibrândă.

Tăcerea păcii Ființei regăsită în Infinit și Eternitate...

În Ea slovele nu-și mai au sens...

Și nici tăcerea mundană...



28. Ești Fără de Nume... Tu Cea fără de Nume, Tu Cel Fără de Nume...

Sunete precum Întreg, Ocean Ființial, Realitate, Existență... încearcă a te exprima, dar acum eu te văd dincolo de limitele lumii numenale...

E deja o vreme de când nu mă mai ascund după vorbe, de când, ele, Cuvintele, nu îmi mai spun Nimic...

29. Orice aș scrie despre Tine îmi pare zadarnic: Fără de Nume Tu ești și așa în veci vei rămâne.

În veci și pururi vei fi precum îți este firea: Nerostit!

Și poate că ar putea vreodată, să scape din minte în vorbire cuvântul capabil să te rostească, dacă Tu Cel Fără de Nume nu ai fi precum ești: de Negândit!

30. Apari fără nume, respiri prin mine...

Dar nu te lași prins nicicând, de minte ori de cuvânt.

Aceasta deoarece Libertatea Pură e un alt suflu care precede câteodată nașterea în conștiință-mi a Ceea ce e Fără de Nume...



31. Spațiu, timp... Ce vorbe ciudate!
Unuia care Vede, ele nu-i mai spun Nimic...
El vede...
El te vede...

32. Unire totală, eternitate... ajunge să mai șoptească ușor, înainte ca Existența să-l îmbrățișeze strâns la sânul ei pe el: cel ce nu se mai știe...

A renunțat la sine atunci când s-a trădat încercând a se cunoaște în profunzime iar când a reușit nu a mai ajuns să fie de față:

Gândurile îi lipseau iar el fără de ele nu se mai recunoaște, nici nu mai caută...



33. Cei ce ajung să Te Cunoască pot spune că nu pot spune Nimic...

Dar cine să-i creadă?

Nici ei nu au crezut până într-o zi când, din prea multă sete de Adevăr au găsit Ceea Ce E Fără de Nume:

Dincolo de gânduri, dincolo de cuvinte...

34. Pe loc, atunci, visul li s-a destrămat...
Cine poate ști cum e visul fără de visare?



35. Așa de ușor plutește peste tot și atât de aproape de noi, Ce e Fără de Nume, încât după ce ai Văzut odată Vezi mereu, spontan, fără nici un efort -

E destul să privești fără comentarii...

Întregule tu ești pretutindeni!

Nicicând nu te mai poate Iluminatul uita: în lipsa de timp ce vine după a ta Vedere, trecutul cu a lui memorie se destramă, pur și simplu, inocent în clipa prezentă.



36. Fără de Nume e cel care Vede: El nu mai poate fi înțeles!

Cum mai poți înțelege un om care nu se mai pierde în gânduri?...

Pentru care orice discurs apare neputincios?...

37. Pentru el dualitatea e lipsită de sens - Unitatea - nu-i mai spune nimic...

Ideile, teoriile, conceptele ce crează celorlalți realitate el le vede doar așa cum sunt: doar niște idei, doar niște biete idei...

Adio înflăcărare nebună, adio fanatism orb, adio credință dogmatică!

38. Realitatea... un vis: Visul... o realitate:

Și între ele stă deapururi Susținătorul Din Umbră, Născătorul a toate cele...



39. Îmi îndemn pana să se oprească și deși îi pare și ei lipsită de putere existența-i, insistă: poezia dintr-înșă se joacă cu cerneala și naște una după alta, sub ochii mei uimiți, Forme Ciudate...

Îmi par străine - și ei îi par la fel, dar muza sa, întotdeauna inspirată, o face mereu unduos să danseze.

40. Urma ei: o înșiruire de gânduri în cuvinte născute din mișcarea misterioasă a Spațiului, trăind în golul suspendat între atunci și acum... între aici și acolo...



41. Nebunul știe că ceilalți există dar uneori le ignoră existența.

Cel ce Vede nu știe ce-i Existența, dar nici nu o ignoră:

42. Lumea începe prin a fi ea însăși:

Crede că știe.

Apoi își cercetează cu atenție știința - atunci ajunge a crede că nu știe!

Dar la sfârșit nici măcar dilema „a ști sau a nu ști” nu mai e relevantă...

43. Pentru cel cu mintea liberă Libertatea e un cuvânt deșart...



44. Cine constată Ce E Fără de Nume în sine își pierde pașii:

Ne dibuit de ceilalți el nu poate fi citit: nimeni nu-l știe - nu este altfel ca să poată fi cunoscut.

45. Doar el se știe: se știe ca unul pentru care viața veche s-a prăbușit:

A fost odată și pentru el o viață clădită pe credințe infantile, opinii superficiale, teorii, idei și cuvinte fără substanță de viață...

Acum nu mai e!

Despre ce a rămas din ea nu poate vorbi: nu este în firea lucrurilor aceasta...

Rămâne prin urmare necunoscut și anonim - chiar dacă uneori el vorbește...



46. Și ce ar fi de spus?

S-ar putea spune multe, de fapt se și spun: grămadă se adună tone de cuvinte, mai grele, mai ușoare și fiecare își poartă acest sac în spinare...

Această trăire în trecut costă și costă scump.

Cei care nu se pot lipsi de ea plătesc cu suferință.

47. Doar cei care află valoarea cuvintelor nu le mai poartă greutatea cu ei.

Doar cei ce descoperă Eternitatea nu mai știu ce e acela timp...

Pentru aceștia călătoria e beatifică: ei nu mai poartă nimic în spate: mintea le este golită de așteptări false și de himere și cuvintele le sunt puține...



48. De ce așa și nu altfel?

Când iarăși și iarăși lumea se învârte în sine mereu și din nou agitată, grăbită, construind numai ca apoi să dărâme, se ridică o întrebare:

- „De ce se învârte când se învârte?”

Ar lumina răspunsul la această întrebare, răspunsul la o alta:

- „Oare chiar se învârte?”

- „Dacă da, cum se învârte?”

- „Din ce motiv?”, etc.

49. La o adică, dacă copiem de la alții, fără de analiză atentă discriminativă, răspunsul la câteva întrebări „spirituale”, nu ne ajută prea mult...

Unora li se pare, alții însă știu că nu există nici întrebări și nici răspunsuri absolute.

Doar că de știut știu prea puțini pentru ca știința lor să conteze...



50. Pentru cei cuprinși în contemplarea directă a Întregului nici atingerea rodului, nici calea spre acesta nu mai trezesc în acele momente de Viziune Directă, în inimă scânteie, în minte agitație...

Patimă, înflăcărare: ce sunt acestea?

Amintirea lor se pierde tăcută în sine când trăirea a Ceea Ce Este te arată fără de tăgadă pe tine: Ceea Ce Ești Fără De Nume!

51. Întregul, Vacuitatea, Existența, Matricea, Totul - sunt nume neputincioase, incapabile a arăta Adevărul, dar dintotdeauna cu pretenția de a-i fi rude de sânge destul de apropiate:

Sângele apă nu se face, dar Tatăl nu este Fiul: Ceea Ce e De Nenumit nu e Întregul, Vacuitatea, Existența...

Dar nu este nici Ceea Ce e De Nenumit...



52. Mintea îmi este precum Aerul...

Liberă zburdă: câte un gând ici și colo răzleț își lasă adierea să curgă spre sufletul meu - trec prin mine...

Simțire a eternului în contact cu efemerul, cu schimbătorul perpetuu, cu formele acestea jucăușe fremătând în Spațiu:

Îl umplu, îl asaltează și nu mai găsești în el loc de ele:

Doar eu, golit de distanță, trec prin forme sau ele prin mine, ca unul lipsit de rădăcini, ca unul care a ridicat ancora și plutește fără de griji în Eternitatea cea Negrăită...



53. Simțire de-o clipă, trăire de-o viață cine vă mai găzduiește în suflet când stăpânul vostru, Ființa Fără de Cuvinte, se descoperă entuziastă pe sine - imagine perpetuă acum conștientizată a Imuabilului?

54. Călător, deopotrivă Spectator al propriei călătorii ca și făptuitor al ei, „Unde te duce Calea?”

Unde altundeva decât spre sfârșitul ei: aflat pretutindeni el e una cu Începutul...

Calea precum Viața nu are mijloc, căci nu are nici început, nici sfârșit...

Doar Eternitatea poate grăi prin noi, cuvinte ca acestea...

Cei care privesc fără însă să Vadă, nu pot înțelege...



55. Cântecul Vieții regăsite în sine prin sine ca Sine, când îl întâlnești nu strigă, nu se manifestă, nu dă din mâini.

Și cu toate acestea nu poți spune că nu îl cunoști: căci îl simți, îl strângi în brațe, devine o parte extrem de intimă din tine – cel care ai fost:

Cel care este Acum, după Întâlnire nu se mai știe ca fiind:

Imensitatea Infinitului Întregului strălucește peste Tot aici și acolo, în Sine...



56. Cine se ascunde în spatele Cuvintelor?
Cine te privește din spatele Ochilor?

57. Dacă agale strecurându-se prin Lume Misterul nu este văzut - el, ca manifestare a ceea ce este dincolo de el - gura își găsește întotdeauna cuvintele, ochiul știe întotdeauna ce privește...

Forme și cuvinte deopotrivă strălucesc orbitoare, conducându-i viața prin suferință și fericire, prin necunoaștere și cunoaștere, prin viață și prin moarte:

Cel ce nu vede dincolo de ele se mișcă, respiră, trăiește, se agită...

58. După ce și-a deschis însă, cu mari eforturi, Vederea spre ceea ce e dincolo de Lumină și Întuneric, dincolo de cunoaștere și necunoaștere, extremele se unesc în sine:

Unic, unitar el se mișcă, respiră, trăiește, dar nu se mai agită...

59. Când Ochiul vede cu adevărat El nu știe ce vede, Ea nu știe ce să spună...

Atunci Iubirea și Tăcerea ne găsește în sfârșit...

Nu ne-a căutat și nici noi pe ea și nici măcar nu era nevoie de așa ceva:

Totdeauna ea era cu noi: între două gânduri, două cuvinte sau două clipiri de pleoape...

Acum însă găsim-o pare fără asemănare.

60. Și parcă nu am fi cunoscut-o niciodată înainte:

Așa și este! Când ea ne căuta, noi nu eram, când noi o căutam ea nu era!

Acum nu o mai căutăm: Ea este...

Ea nu ne mai caută:

Noi suntem...



61. Mi-am pus, Întregule, Întrebările să-mi cerceteze îndeaproape fundațiile minții, cauzele abisale ale trăirii oricărui fenomen.

Și ce-am găsit la rădăcinile gândurilor?

Nimic altceva decât (acum știu că acest lucru era firesc) Pământul Infinitului!

62. Roditor acest sol al Eternității această mare, grandioasă, copleșitoare Grădină a Imensității.

Din glia aceasta a Misterului Incomensurabil se ridică glorioasă și senină, ca și cum viața ei ar fi ceva obișnuit, Existența...

63. Păduri întregi de Ființe șoptesc fremătând, mișcându-se odată cu valurile de suprafață, ale Oceanului Ființării, mânate de vântul Dorinței și Necesității.

Când vântul încetează, întorcându-se fără urmă în sânul Infinitului și al Eternității, valurile Oceanului dispar:

Rămâne doar pacea, calmul și tăcerea de după furtună...



64. A fi sau a nu fi?

Nu este o întrebare, nici un răspuns: este vântul schimbării, ce încearcă să ridice valuri acum în mine – zadarnice eforturi, fără de noimă strădanii:

Când limita cuvântului e depășită de idee și marginile acesteia din urmă încep să se topească într-o percepție uni-totală a Ceea Ce Este, zadarnic îmi cerșesc gândurile...

65.- „Sunt gol... decât pe mine, fără de himeric gând, acum nu am ce să vă mai dau...”



66. Ele mă privesc în ochi, dar nu se întristează - refuzul e o parte a vieții lor - apoi își continuă drumul, pe cât e cu putință pe la alții...

67. Și la mine vor mai reveni, Întregule... (vor uita curând că au fost refuzate).

Așa sunt ele...



68. Cât despre tine, drag frate întru ființare, atât îți spun acum: cunoaște-ți faptele, gândurile și emoțiile așa cum sunt... - dar când inima-ți va tresălta nespun doritoare de a Întregului Nemediată Chemare atunci:



69. Treci dincolo de cuvinte!
Treci dincolo de gesturi!
Treci dincolo de minte!



II EM și EW Bărbatul Etern și Femeia Eternă

Sora Lunii

1. Lumini plâpânde strălucind mângâie Oceanul Ființării...

În jocu-i aprig unduind mereu trăiește el în veacul nesfârșit al zării...



2. Dar cine-i acest neobosit trubadur, îndrăgostit de-o sirenă, ce cântă în versul său tulbur, iubirea-i perenă?

3.- Eu te-am iubit și te-oi iubi, frumoasă fecioară încântătoare:

Încă de când eram copii Iubirea-mi se avântă sub aripi zburătoare!

4. Răsari aieva în fiecare zi pe a Vederii-mi Câmpie și totdeauna tu îmi vii, cu zâmbetu-ți solie!

5. Aș vrea, ce-i drept, să te sărut când tu cobori încet, în fața-mi ochilor de azur, cu părul tău șiret:

Privirea de la tine însă Eternul ușurel mi-o fură, parcă gelos fiind, parcă tânjind și el după a ta gură.

6. Și senină, unda-i, pentru mine, al tău chip miraculos din depărtări cuprinde și apare lângă mine oglindită Viața Ființei ce-o voi iubi, o iubesc și am iubit!

7. Mă apropii să te privesc, să te ating, să te întâlnesc:

- EW... ești tu Femeia Eternă, întrupată în față-mi aieva în glas omenesc?

Ești tu Soră a Lunii, Misterios cânt al Minunii?



Tu ești Misterul

8.- Da, Eu sunt!

Și-i vânt, și mă înfioară o adiere ușoară în suflet - prin vorbă de greier de gându-mi purtată, ajunge la tine, a inimii cântec!

9. E primăvară afară, e șoaptă de flori și de ape...

În pieptu-mi ce saltă-n neștire, tresaltă iluzii...

În minte-mi ce bate, în sufletu-mi aprig, e zvon de oștire!

10. Și-i gata de luptă, o vorbă-mi ivită, și-n sunet de mare pătrunde-n vorbire:

- Bărbat Etern abis tu ești!

Și mă înfiori mereu, cu misterele tale de povești.

11. Te văd cum plutești, deasupra mării și cum în valurile ei spumegate te cobori, călcând mereu pe ape gânduri vechi date de mult uitării.

12. Te văd cum cu seninătate zbori mereu prin sângele naturii, descoperind taine din vechi ascunse în fără de număr Pământuri și Ceruri.

Te văd cum ți-e gândul departe, scăldat în tainele Pădurii și cum ești aieva și tu... Misterul!



Floare de Dor

13.- Cu calde vorbe, ai coborât tu, Ființă-mi iubită de dor, în sufletu-mi ce saltă-n adânc, cuprins de al tău divin amor.

Și l-ai prins de mână și tandră, cum ești, l-ai dus departe în lumi de povești.

14. Tu mi-ai arătat spre Întregul/ Cosmos ce toate pătrunde, dar nu mi-ai spus, frumoasă, ce ești,

De unde? ...

De unde coboară el așa necunoscut - și dacă-i născut?

15. În inimă mi-ai pus Iubire din infinit adusă și vorbă adâncă ce nu poate fi spusă, dar oare ai adus cu tine vreun răspuns:

- Cine ești tu? Cine sunt eu?

16. Te rog a-mi spune și nu fi sfioasă, șoptește-mi tu nume - grăiește-mi de Casă!

- Eu sunt ce-am fost și voi fi - grădină luminată seara de florile argintii...

17. Privește-mă cum sunt, iubește-mă cum sunt, găsește în a mele petale copilăresc avânt...



E adevărat

18.- E adevărat că dintr-un joc plecat-a al nostru sărut, precum din joc și lumea s-a născut.

19. E adevărat apoi că în noi atunci a apărut un dor adânc din nepătruns, precum odată din haosul-enigmă în ascuns, crescut-a fir nedeslușit, fior pribeag, înfipt în cânt de viață existând din veac...

20. Și iată că te strâng acum la pieptu-mi ușor ezitând, la fel cum la începuturi visând șiroiau, oștiri de ființe, zburdând spre lumină...

Timide viață ele beând, atingerea lumii doreau - în ea simțind că un zbucium își alină...



Scântei și văpaie

21.- Așa e: cuprins de amor sunt, amețit de joacă, mîntea mi-e cânt și a început să tacă...

22. Mă întind ușor pe sânul tău rodit și-n inimă-i pace și un spic a încolțit...

23.- Căci te văd cuprinsă în juru-ți de iubiri ascunse:

E ca și cum te-ai fi trezit deodată singură pe un etern pământ și-n inima-ți firavă, din depărtări ajunse Sărutul chemării Întregului Sfânt!

24. Iată: te văd învăluită de voalul unei năstrușnice aparențe;

Iată: te văd cum parcă cauți a te ascunde de prezentul timp, cum sufletul, iubito, ți se luptă să învețe trăirea cântării unui Singur Anotimp.

25. Și deși nu o vei spune poate niciodată... pieptul tău ascunde, în freamăt plăpând, scântei și văpaie ce-or arde odată coborând în lume din seninu-ți gând!



Frământări de poeți

26. Văd că-mi zâmbești șireată, spunându-mi pe nume, pe valuri de bucle căzându-ți pe umeri...

Văd că mă îmbrățișezi, cu privirea-ți chemătoare, șoptindu-mi ușor la ureche:

- Ia-mă! Sunt o floare!

27. Vino dar să te cuprind în brațe: tânără-mi mireasă lasă-te acum atinsă, lasă-te culeasă...

Tresari ușor cuprinsă-n a stelelor fior, acum când îți ating a tale petale dezgolate, de sufluri de raze lucind infinite - de suflurile nopții-n adâncuri nesfârșite...

28. Și iată-ne parcă zburând cu a iubirii barcă... prin roșii galaxii... purtându-ne pe suflul unei iluzorii vieți și întrebându-ne mereu despre rațiunea de a fi a frământării, în care suntem cuprinși acum ca ai lumii poeți.



Clipă de amor

29.- Te ascult cum vorbești și parcă se aprind în mine semințe de povești...

30. Iată: de-n liniștea cerului nemărginit, ai contempla profund pe semeni și-ar exclama atunci în tine un gând pe loc trezit:

- „Mister, da, Întregule, și Mare Infinit!” să știi atunci că ne-am putea iubi!...

31. Căci iată, o știu și eu și tu o știi - noi doi a ne iubi am putea dacă acum prezentului a ne dărui am vrea.

Și am putea să iubim această unică clipă de dor, de am vrea atent acum în noi să o cuprindem în profund amor și să-i simțim în inimi puternicui fior...



Unitate

32. Iată: o vezi și tu? - ea trece acum prin noi - ea singură ne îndeamnă să ne simțim goi și atât de aproape...

33. Atât de aproape că vreau Mișcarea să o întreb, vreau să-mi arate, cum face, unul în altul, de reușește acum să nu ne scape.

34. Căci sunt atâtea care ne atrag și multe alte încă, și mult mai multe care ne trag în sfânta-ne Iubire Adâncă!

35.- Nu face decât ce îi e îngăduit, atâta doar, și nu mai mult.

Ființele ce însă iubesc, trăind în infinit, nu mai ascultă de al ei tumult!

36. Ele se Unesc cu TOT ce le înconjoară devenind una, prin Cosmos când zboară cu tot Universul acesta nemărginit de stele, găzduit acum întreg în sufletele lor rebele!



Stropii de aer

37.- Iubit Etern, din glasul înmiresmat al buzelor tale cad stropii de aer lucind peste fețe și coboară îngeri iubirea să învețe.

38. Și iată cum se lasă noaptea, supremă regină, când fruntea-mi la pieptu-ți se alină.

Și iată cum zboară stinsă-n depărtări, a zilei ultimă suflare și în cântări sfioase, ea se pierde-n zare...

39. Ale tăcerii săruturi infinite ce genele-ți cuprind îmi pătrund în suflet, când buzele-ți ating...

40. Și când coboară seara cu stelele-i multe, pribegind prin lume, ea-n ochi ți se ascunde, de unde mă leagă cu priviri gingașe, când mă strângi în brațe ca pe un prunc în fașe...

41. Atunci parcă un gând mi se revoltă strigând libertate, iar altu-l alungă, dragostea vrând să-mi arate...

Și mă pătrund prin tine contemplând Ființa, și mă ajung pe mine, pierzându-mi la pieptu-ți voința...



Zboru-ți de stea

42.- O dragă fecioară cu gânduri de rouă acum tăcere este și-i pace în mine.

Dar mai este și dorință spre tine avântată...

43. Ea mă ține treaz, parcă rătăcitor pe pământ, chiar de pierdut în spațiul cel vid timpul ce-n mine cuprind, nimic este...

Și iată că în ochii tăi, mă pierd...

44. Gingașă, frumoasă, crescândă în inima mea e dorul de tine ce-mi cheamă în suflet, zâmbirea-ți șireată, în zboru-ți de stea...

45. E setea de tine ce-mi șoptește-n minte Fericirea Iubirii, a Tăcerii ce fără de tine ar fi fără de cuvinte!



Ea va fi să fie

46. În aceste magice clipe, dacă m-ai auzi cugetând, astfel de vorbe ai găsi în mine fremătând:

47.- EW va fi să fie, ea este să fie și are să-mi fie Mireasă, Soție!

Dar poate nu este să fie, că nu a fost să fie și nu are să-mi fie Mireasă, Soție!

48. Că de-ar fi fost să fie ar fi fost să-mi fie Mireasă, Soție!

Și de-ar fi să fie, va fi ca să-mi fie Mireasă, Soție! Că, ce-a fost să fie, va fi ca să fie!

49. Poate ar fi fost să fie, să nu fie, dar fi-va să nu fie, să fie!

50. Eu zic deci să fie ce nu a fost să fie EW... Mireasă-mi, Soție!

Căci ea este să fie, ce a fost să-mi fie și va fi să-mi fie: Mireasă, Soție!



Freemăt de flacăra

51.- O drag iubit, văd că-n sufletu-ți un foșnet se aude... și în tine, străluce agale un freemăt, de flacăra...

52. E focu-ți ce aleargă să adune din spațiul golit de mișcare fără origini, o patimă!

Dar parcă încă pieptul ți-e rece și stinge cu a lui nepăsare dorința și vrea ca să plece din tine, Marte cu a lui războinică chemare.

53. Ascultă la mine: chiar de vei adormi îmbrățișat de spațiu curând te vei trezi reînviat de timp:

Tu EM, doar tu, ești și vei fi etern schimbător într-un unic anotimp!



Imagine blândă

54.- Imagine blondă scăpărând senină, te rog așează-mi-te-n sufletu-mi pântec și visează-mă înger în lumea divină, zburător perpetuu petrecând în cântec.

55. Străluce-mi unduind râuri grăbite prin păru-ți și roind... sub pleoapa-ți de mister scânteia ta lucind...

56. Fi-va să fie ca-n gându-ți încordat crescândă săgeată în doru-ți arcuit să mă lovească de-a dreptul în pieptu-mi dezgolit!

57. Și-a gliei nemurare și-a apei fulguire să o cunosc, frumoaso, prin tine!

Și-a focului țară și-a vântului solie să-ți fie viața în mine!



Rouă în amurg

58.- De norii pe ape cobor să plutească din văzduh se arată, pe chipu-ți, lumină cerească ce mă învăluie, ce mă îmbată!

59. Mă rătăcește, sunt confuză - tu porți pe buze ceva nedumerit: mă zăpăcește, mă amuză - zâmbetu-ți magic, surâsu-ți înflorit!

60. E cald la lumina privirilor tale răsărite-n noapte:

Desfătare-n mireasmă, eu te simt aproape:

O singură suflare ne mai desparte,

Un singur semn ne mai oprește-n drum: tu să îl faci, eu sunt aici, acum!

61. O, tu amurg de seară izvorând din crestele Lunii, eu sunt un strop de rouă scăpătând în mijlocul Naturii!

Sfârșit de iluzii ce-n lumea-mi se naște e roua din tine ce dorul meu paște:

62. Ploaie de rouă, tu rouă în amurg - lumea nu-i nouă, nici sufletu-mi prunc;

Dar, gândul la tine zidește cetate: eternă zvâcnire ce-n inimă-mi bate!



Eternă Chemare

63.- O, glas candid, ce vorbă dulce lași tu a veni spre mine...

O, Ewa... Eternă îmbrățișare e a pieptului meu neobosită chemare!

64. Din setea-mi nestinsă de unire născută mi-e viața și moartea;

Mi-e vorba gândită delirantă-n neștire, fără încetare creându-și jumătatea...

65. Veșnic suflu de viață ce-n suflet îți bate tresaltă-mi în brațe, Iubirea-mi învăță!

Tu nestemată amintire a unui sărut în sine însuși creator de viață-n Paradis - tu mă răscolești!

66. Ești tu prințesă a inimii mele aleasă oglindă, pentru încântare, viață, cugetare...

Când mă strângi la sânu-ți; când misteru-ți mă cheamă spre Nemurare, îmi răscolește mintea neîncetat a ta îmbrățișare și mă simt pierdut în ea - încercuit fără scăpare!

67. Cu ea, m-ai dezarmat, pe mine, ștregar copil divin, tu - eternă copilă a cerului senin!



Priviri fără veste

68.- Frumos duios, când gândul lași să ți se vadă mă trec fiori:...

- Magie e lumea cu tine într-înșă, mister ți-e cununa, miracol ți-e scuza!

69. Când iată - un ropot de ploaie, în aer
cântând coboară din ceru-ți pe umerii-ți goi,
Pe chipu-ți senin absorbit în natură un licăr din
păru-ți privirea ușurel îmi fură...

70. E gingașă pleoapa-ți ce-mi mângăie-n suflet
simțirea ce agită haotică spațiul... frenetic eter
tulburat de joaca-ne cântec, pierdut e la umbra
ochilor tăi orice descântec...

71. Pe câmpuri sunt flori și amor, la munte
putere și îndrăznețe creste, pe mări și oceane
priviri fără veste: la pieptul tău sunt șoapte de dor!

72.- Lumină plâpândă licărind senină, aprinsă-n
scânteie, sub pleoapa-ți întunecată strălucind
divină, frumoasă în ochi de orhidee, vino tu în lume
degrabă cu alai de stele și flori zburătoare
dansează-mi frumoaso în inima-mi oarbă,
deschide-mă în vieți nemuritoare...

73. Sărută-mă!
Cuprinde-mă-n brațe!
Stinge-mi cu buzele tale a mea cuvântare!...

74. E șoaptă în noapte...
O lacrimă, rebelă răzvrătită-n suflet, urmează a
pământului chemare.
O viață se zbate în a flăcării cântec și tremură...



Fără de rost plângeri

75. Uneori e lumea parcă neînțeleasă: se
prăbușește pe mine, mă cuprinde răul, pierdut sunt
în gol...

Deși te simt în brațe, deși te strâng la pieptu-
mi, tu, îmi pari departe... tu, îmi pari aproape...

76. E gându-mi obosit de prea multă alergătură
și-ți cade ostenit acum, pe buzele-ți răvășite, visul
zberii mele...

77.- Iubitule, în pieptul tău al fragedelor
cântece de toamnă să nu mai alinte fără de rost
plângeri!

78. Iar chipu-ți, ce fruntea-mi odihnește,
căzând sub a mele atingeri să alunge departe în
zare deșertăciunile și gândurile amare!

79. Coborătoare adiere, din cer, în inimă și-n
gândurile vii, cuprinde în brațele tale neliniștea-i
ce-o simte și du-o departe în deșerturi și pustii!

80. Cuprins ești tu de freamăt, de temeri și
dorințe și în mintea-ți ți se luptă speranțe și căințe;
Dar privește-mă!
Simte-mi a mea căldură!
Atinge-mă!
Și dă-mi a ta gură!

81. Și îndată, lăsându-te în dorință cuprins de
fiorul adânc al îmbrățișării mele de alint, te va
pătrunde liniștea-mi și pacea-mi infinită...



Alinare în zâmbet

82.- O, de-ar vrea a sclaviei lanțuri să se rupă!
O, de-aș putea a răului zid să-l sfărâm în
bucăți!

Să alung din mine privirea-mi nepătrunsă și
gându-mi neînțeleas al inimii pătimase.

O, de aș putea vorbi...

83. Căci vezi tu, zână dragă, îmi picură-n vene
pasiunile oarbe ale lumii furibunde și zbcium de
actori pe scene...

84. Ars sunt de setea de viață, topit sunt de
chemarea amorului mistuitor, clocotind, prins sunt
de dor...

Doar de un dor...

85. Căci deopotrivă aceleași vene primesc
bucuroase la sânul lor nepăsarea nepătimitii
izvorânde din Vid - din golul spațiului dintre
cuvinte, din nimicul nașterii existenței - atunci când
vorba amute în minte...

86. Sunt așadar totul și nimic, trăiesc... dar nu
exist, exist dar nu mai sunt lumesc...

87. Și atunci, magie a unui timp virgin, etern în
schimbare, perpetuu reflectat, în rodul unui sân
candid, răsari din gându-mi năucit, de necuprins,
tu...

88. Și în șoaptă fără` de glas pierdut ajung pe
buzele-ți și clipă neclipită tu îmi ești atunci.

Dar deși te aud, te văd, te simt, tu-mi rămâi de
multe ori încă nerostită!...



Pacea iubirii

89. Acum, dacă mă vei întreba:

- Ce simt când te privesc? ți-aș spune doar așa:

Iubita mea, când te privesc mi-s gândurile goale
și fără` de cuvânt...

90.- Și ce simt în a ta îmbrățișare?

Aș vrea să știu, dar știu că nu voi putea
nicicând...

Și iată cum curge neobosită această tandră
clipă a mângâierii și a sărutării tale - miere de
alint...

Căci nu pot opri, nu e sfârșită, simțirea-mi ce
simt...



Și chiar dacă

91.- La fel și eu iubitul meu: în ploaia săruturilor
tale m-am născut acum din nou copilă firavă și
plâpândă, gingaș surzând spre sufletul tău...

92. Și sunt acum adierea ce-o crești tu,
alintând-o la pieptu-ți și potop de simțiri fără urmă
și frântură de mister - chiar de în neputința buzelor
tale, parcă orbite și surde nespun murit-a gândul...

93. Și chiar dacă Spațiul, lumină a chipului,

reflexie arcuită ascunsă în genele tale, suspină în a vieții naștere;

Și chiar de pierduți suntem în îmbrățișarea existenței deschisă năvalnic în noi;

Cuprins în curgerea lină a strălucirii ochilor noștri Timpul se întinde nesfârșit, etern chip surâzându-ne mereu...

94. Și chiar de uneori totul pare Vis...

Și chiar de uneori ne regăsim trezindu-ne în sărutare, în jocul divin al vreo unui gând oarecare;

95. Iată că întotdeauna noi ne aprindem din focul tăios al candelii vieții și ardem pe de-a-ntregul cu puterea renașterii din cenușa existenței a celui care chiar spulberat de vântul schimbării, se regăsește mereu ca existență în reflexia ochilor ființei iubite, în dragostea tuturor ființelor cristaline în al căror chip ne vedem pofta de viață și de înfăptuire perpetuu creatoare!



Te știi...

96.- Cristal de zăpadă fulguit - chipul ce-l văd în ochii tăi sunt eu!

Căci iată când te-îmbrățișez, nu mă mai știi, nici mort, nici viu...

97.- Și-mi șoptesc buzele tale, înflăcărate de dorință, o, tu abis al patimii mele:

Tu strigi, mă strigi...

Tu chemi, mă chemi...

- Te știi, te știi;

Te ating...



Eu sunt, Tu ești

98. Iar tu distanță a spațiului, străfulgerând conștiința, să ști că nu ești mai bună, nici mai aproape de mine decât Unirea cu Totul izvorând în a ta lipsă!

99. Cu tine sau fără tine timpul apare și dispare cu fiecare secundă ștergându-și pașii în eternitate...

Tu ești dar nu ești - în mine, în afara mea; când și când...

100.- Sunt porți misterioase - cu a lor deschidere, tu EW, îmi tresalți mereu în Simțire!...

101. Mecanism jucăuș această simțire:

Ești... și nu ești...

Sunt și nu ești; nu mai sunt; tu, nu mai ești - și-n cele din urmă, Eu sunt și Tu ești...



Potop de săruturi divine

102. Uneori șireată tu îmi pari și aș zice că de multe ori mă încerci...

Dar ochii tăi par așa de nevinovați...

103.- Când nebun în tine mă pierd în părul tău răvășit, în dulceața nespasă a sânilor tăi, în scumpa-mi mireasmă a coapselor tale, nu-i om mai

sărac atunci decât mine:

104. Al tău potop de săruturi divine, în ploaia nespasă de atingeri virgine, mă golește și nu-mi mai lasă nimic, Nimic!

105. Nici pe mine, nici pe tine: nici gând trupesc, nici ascunsă visare, nici cânt ceresc, nici divină chemare; nici dor de iubire și nici de-nălțare...

106. Gol mă regăsesc atunci, vid, surd la orice dor, la orice chemare...

107. Goală și tu ești, nepătimită și trupurile noastre, sărut contopiri-și găsesc, îmbrățișate...



Te simt

108.- Exiști! Acum o simt!

109. O parte din univers atrasă e de alta și se regăsește astfel a unirii vis, de mulți blamat, ca speranță deșartă fiind, Realitate...

110. E viu și plin de splendoare Focul mistuitor al plăcerii senzuale, satisfăcut cuprinzându-ne brațe...

111. Iubitul meu, nu-ți pot spune pe nume, nu te cunosc, dar Întregul mi-e martor: te simt...

112. O, cât de mult te simt!



Cărări luminoase

113.- Dragostea mea cuprinsă în priviri iată că țărmurile mele nesfârșite pierdute prin zări; cântările-mi împietrite fulguind cărări; cărările-mi nebatute, de mulți nicipând visate, de mine iubite, doar de mine umblate se deschid cu toate în falnic avânt să te lase și pe tine să le cuprinzi în privire și-n cătare!

114. Și chiar de tu nicipând pătrunsă, ușor necunoscută continui să-mi rămâi, tu, mireasă a nopții copile, pierdut îmi e în sărutul cu tine gândul și glasul, timpul și spațiul...

115. Și apoi să-ți spun și eu ce simt: sărutul tău îmi pare nesfârșit, precum e clipa și gându-ți.

116. Iar când sânu-ți tresalță-n atingeri, din viduri pornite, pe trup alunecându-ți din ceruri fericite, extazul ce-mi se naște în timpul prezent e infinit!

117. Tu ești Eternitate trăită, simțită, până acum nicipând încarnată în trupu-mi și-n mintea-mi nespasă de luminoasă, de tine, acum, prin ceruri infinite, în Întreg scăldată!



Ploaia

118.- Dar iată că ploaia în stropi ne cade peste fețe și tu lupți copilărește cu mine pentru o umbrelă ce fuge prin mâna-mi de tine...

119. Și astfel inimile noastre se aprind și ard

mistuitor în fiecare îmbrățișare, adusă de eterna ploaie...

120. Fără luptă, fără de război nu am mai fi noi...

121. N-am mai fi tu și cu mine pierduți sub cerul dezlănțuit, plutind prin ploaie, cu gândul ușor, strângându-ne-n brațe...

122. Și de-aș fi filozof, m-aș întreba: „De unde acest dor, această sete de îmbrățișare, această flacăra jucăușă în univers?...”

123.- Să-ți spun eu EM ce pare a fi cu noi:

Lumea-i reală sau nu-i - una din două!

Existența-i iluzorie sau nu-i - una din alta!

Universul e aparență sau nu-i - unul din mulți!

124. Iar aparența, iluzia sau realitatea sunt una sau mai multe surzând voioase sau cu supărare celui ce se bucură și se întristează de toate... celui ce știe și cunoaște Conștiința Totală, Renunțarea Întreagă - deopotrivă la dualitate și la unitate!

Renunțarea la practică și la teorie...

125. Trăirea dobândindu-și, pentru moarte și viață, el mereu moare și învie.

126.- Nespună-i de nimeni, nicicând, niciodată Magica Trăire Întreagă, necomentată.



Pământul și Cerul

127.- Acum că vorba ni se completează de la sine îți spun Iubirea mea, mireasmă îmbietoare, în valuri pe buzele-ți, de-a pururi nescuate, e sărutarea ta: cea dulce mult, nespus visată!

128. Frumoasa mea, cântare neîntâlnită cutezătoare-n lume e plină de avânt, șoapta-ți ce cheamă a mea mângâiere - un nespus cuvânt!

129. Orhidee lucind, mâna ta mă atinge pe frunte, îmi răsfăță o pleoapă...

130. Și în strângere plăpândă la pieptu-mi simțirea ta scapă...

131. Se luptă în mine Pământul cu Cerul iar eu aflat la mijloc oare ce să alung?

132. Pământul să mă las, mă îndeamnă Pasiunii oarbe, dorinței neînfrânate, dragostei nebune, simțirii nespus extaziate!

Iar Cerul mă cheamă iubiri îmbobocite, dorințe neschimbate, eternitatea clipei, simțirea neclintită, în piept să las să cadă.

133. Eu te știu lumească, te cunosc cerească, te văd uneori nehotărâtă și firavă - spune-mi: cum să mă port cu tine?

Ești iute tu ca cerul schimbător degrabă sau lentă precum glia neclintită-n sine?

134. Vrei să trăiești la maxim și iute precum

clipa, sau înceată-n mișcare și gândire vrei tu să îmbrățișezi pământul ca o floare?

135. Vrei tu să zbori precum o pasăre, Liberă, prin cosmos, dincolo de nori?

Eu vreau să zbor: și chiar de îmi e puțin teamă, nu dau înapoi!



Cererea

136. Îți spun dar: tu, ești a mea!

Nu o garantez, ce-i drept, a mea frumoasă, dar știi și tu: o simt...

137. Fii dar a mea în inimă și-n gând!

138. Strânge-mă de mână, cuprinde-mă în brațe și spune-mi te rog: mai departe ce o să fie - vrei tu să fi a mea soție?...

- Să ști că nu știu cine ești și nici Întregul nu știu cine este dar uneori îl văd pe El prin Tine!

În toate fiind El pe chipu-ți acum îți surâde:

Pe al tău și al tuturor.

139.- Tu EM, acum surzându-mi, îmi cobori în inimă pace.

Întregule iată te-am căutat peste tot, doar lângă mine nu...

140. Te-am căutat în zarea nevăzută și tu erai în mine și-n EM!

141. Iubite ființe înconjurându-mă, ochii voștri altă dată parcă de viață lipsiți iată strălucesc acum prin mine de Misterioasa-i Lumină!

142. Iată vă iau deci martori la odiseea mea: iubitele vino aproape și sărută-mă: răspunsul este „Da!”



Inelul

143. O, iată și Inelul: această sireată formă de viață: pornește din sine, se termină-n sine...

144. Cine vrea certitudinii zadarnic însă de el se agață!

El, pe veci rămâne jucăuș și misterios: Ființă ce există Contopită...

145. Mai sunt ce-i drept și pietrele lui: accidente simbolice, cuprinzându-l aleator Aici sau Acolo: la mijloc însă Întotdeauna!

146. Și oricum ai lua Inelul, de-i pui o podoabă, mereu ea rămâne la mijloc...

147. Ființa la fel: oricum ai pune-o în Cercul Existenței ea rămâne egală de viață și de moarte...

148. De-o cunoști ea are coroană șapte pietre încrustate pe ea, șapte lumi, șapte realități, șapte iluzii...

149. Și ele ne cheamă mereu la viață!

150. Iar noi uneori neputincioși, alteori voioși, întotdeauna însă legați de un Inel fără de capete, etern îi răspundem...

~)

Contopirea

151. Și apoi pe buze nectar ne curge în suflet și săruturi agale, noaptea ascunde la al ei hotar:

- Iubitule, de atingeri tremurânde, mi-e părul acum răvășit - pe inimă-mi se joacă o mângâiere și-un dor infinit.

152. E sărutu-ți ce cheamă a gurii mele cântare...

Și privirea-ți îndeamnă iată, conspirativă, la un vechi păcat...

153. În luptă-i cu mine de mult, ispită șireată de caldă îmbrățișare, șoptindu-mi la ureche, de aproape, să împrumut privirea unei coapse dezvelite, copilă inocentă-n sine ce atrage cu lucirea-i pierdută în miriade de stele cu lună, prin gând ascunse în întuneric, o sete nespusă de lumină, din ceruri cu alai venită...

154.- Iubită mea, mă încântă pe buze a gurii tale mireasmă:

Născută din păru-ți ca vântul de rouă căzut pe umeri-ți goi de iluzii, ea mă pătrunde... Adânc...

155. Și la pieptu-mi dezgolit de confuzii iată, acum, te strâng: ne contopim...

156. Aș vrea a mă ascunde:

Sunt sânii tăi ce dau adăpost, mâinilor mele, îndrăgostiți pelerini: le dau liniște și-al plăcerii vin.

Ele însă veșnic cuprinse-n neastâmpăr caută iarăși și iarăși lumii un rost...

157. O umbră aflată pe ducă lasă în ele născută Cărarea...

Curgândă în valuri, ea le îndeamnă mijlocu-ți plâpând, frumos să-l răsfețe!

158. Un fraged sărut, pe bustu-ți arzând coboară luna: orbită de ea, pierdut și năuc, un gând te atinge pe gleznă...

159. Surprins de-o zvâcnire a pielii mustind în dorință, se agită voalu-ți albastru; și-ți mângâie trupul un deget rătăcit...

160. La poartă, adie un geamăt: tăcere-mi e vorba ce ascult și gându-mi pe buze solie ajunge între coapse-ți cuvânt creator, din pasiune înflorit!

161.- Prinsă-ți este-n brațe, la pieptu-ți răsună o frunte cufundată în noapte de amor:

Cuprinsă-n alinarea unei mâini prea bune, ea își ridică privirea cu sclipiri de flori:

Doi ochi căprui, foc viu sub două pleoape line,

se pierd acum încet, încet în tine...

162. E cerul arcuit, în sprâncene, sub părul tău zglobiu - pătrunși suntem... De-un zâmbet, născând o sărutare, de freamăt, în trupuri, în sufletele goale...

Pierduți suntem, ne-am dezgolit pe noi...

~

Dincolo de zare

163.- Iubită mea altfel te simt de când între noi nu se mai ridică nici un zid:

Îmi ești acum o parte din mine, dar nu știu: oare să se poată?

Mi-a murit rațiunea?

164. Căci nu mai vreau nimic de la tine decât alături să-mi fii, Tu, univers regăsit...

Cântec suspinând în bucuria reîntâlnirii, asta sunt...

165. Plutesc iată acum în eter cu tine în suflet și o speranță răsare în mine:

Nu sunt singur: mai ești și tu...

166. Și șoaptele tale nespus mă tulbură:

În inima mea crește iată inocentă și nestingerită a ta existență!

~

Desăvârșirea

167.- Și să mai știi ceva iubita mea:

Nespus neclintit, e dorul de Desăvârșire și Ideal ce-l simt: el doar mă răsfată, eu doar îl alint.

168. Haide EW, iubita mea, reciproc să ne ajutăm prin Ideal, Raze, Porți, Țeluri și Fapte să ne transformăm.

Ajută-mă să mor ca sămânță și să mă nasc apoi ca arbore cu flori...

169. Ca sămânță acesta ne este destinul: să murim și apoi să înviem - tot noi, însă de nedescris, infiniți și de necuprins...

170. Purtând în noi mii de semințe noi suntem părinții a mii de credințe:

Și le suntem mamă și tată la toate - dar nu toate au rod. Și la fel ni-s drage toate: dualități contrare, deopotrivă cu unități de acord!

~



III Sfaturile Vieții



1. Alungă din tine neștiința!

A știi sau a nu știi...

1. Copiii se găsesc în neștiință - ne cunoscând a lumii ființă ei învață mereu, știind că nu știu, cel puțin atâta cât îi îndeamnă „mediul -zurliu”.

2. Dar „oamenii mari” se găsesc ei, oare, în știință?

De multe ori e evident că nu! Căci iată la mulți dintre ei puțin e dezvoltată a lor conștiință!

3. Lor Cunoașterea le-a crescut destul de puțin de când erau copii - cu siguranță mult mai puțin de cât ar trebui a știi în armonie spre a vieții!

4. Dar totuși iată că ei nu mai învață ca în copilărie: aceasta se vede și se știe!

Cel puțin acum Omenirea în general - caută să cunoască destul de puțin din Universul Existențial.

5. Căci nu știe, că nu știe: mulți nu văd cât de firavă le e cunoașterea stihie...

S-ar putea chiar ca nici tu, cititorule, să nu știi - să nu știi că nu știi!

6. De-ar știi, poate s-ar îngrozi și degrabă din visul copilăriei ar vrea a se trezi.

7. Sau poate că știu, dar încă nu fac suficient legătura între această necunoaștere și copilărie, între cunoaștere și maturitate psihică; între implicațiile profunde ale lui: „a ști sau a nu ști”.

8. Eu doar atâta pe copiii psihici îi atenționez: cel ce nu știe, folosit e de cel ce știe; cel ce nu cunoaște, condus e de cel ce cunoaște!

„Cine nu învață ia sapa în brațe!”

9.- Te rog dar ființă privește-ți ființa și spune-mi: știe ea, adică vreau să zic știe ea, care-i a ei materială și energetică structură?

Știe cum și mai ales de ce gândește cum gândește?

10. Cunoaște ea și bine stăpânește cel puțin mecanismele de ființare pentru fiecare dintre cele Șapte Raze: pentru religie și ezoterism, pentru filozofie și psihologie, pentru artă, știință și tehnologie, pentru politică și economie?

11. Cunoaște ea, adică vreau să zic cunoaște ea: de ce există-n Univers o lege: ARMONIA?

12. E conștientă de efectele răutății și cauzele ei? Știe oare cum ajung oamenii „să fie” Zei?

13. Ai zice poate: bine, dar la ce i-ar folosi atâtea ca să știe?

14. Și eu ți-aș răspunde: la ce i-ar folosi unui „copil” să învețe să „scrie”, să „citească”, să „socotească”?

Oare nu pentru a cunoaște lumea și a putea cât de cât să o stăpânească - pentru ca astfel în noi și mai mari fericiri tot mereu să se împlinescă?

15. De ce-ar trebui să caute cât mai multe să știe? Simplu: pentru că vrea nemurire beatifică și înviere în el încoronată - obținerea lor însă nu e poezie și nici recitare - e știință adâncă ce așteaptă încă a fi descifrată!

16. Întregul nu vă vrea pe voi oamenii „copii” pe veșnicie!

Ci vă cere Știință și Iubire - suflet de copil, minte de dumnezeire!

Revelația treptată

17- Iată: îi e faima dusă până departe - vorbesc mulți de El și încercă a-l cunoaște!

18. Unul din ale lui infinite nume este Ocean al Ființării și dintru început omul se regăsește în el precum în răsăritul zării!

19. Dar învățătura Fiilor Întregului, învățătura pentru orice făptură nu poate fi dată deodată fără măsură.

Pruncul la grădiniță, oricât v-ați chinui puteți a-l învăța deodată ce-s acelea funcții?

Sau ecuații, sau integrale?

20. Nu-i dați treptat cunoașterea revelatoare?

Orice ați dori un copil să învățați, noțiuni simple, de bază, începeți mai întâi să-i arătați.

21. Pretindeți voi oare unui învățător ca fiului vostru ajuns în clasa întâia să-i predea direct filozofia sau dreptul sau ecuațiile diferențiale?

22. Pruncul nou născut e un micuț animal... -

lăsat în pădure și-ar dezvolta doar instinctul primar!

Călăuzit însă de frații mai mari pe a Zetrianului calea infinită, de ai noștri prea iubiți Cercetători

Înaintați, odată cu siguranță va ajunge să cunoască tot ce Ființa-i poate și vrea să stăpânească!



2. Călătorește mereu prin Fericire!

Voință și faptă într-o armonie

1. Mânia e o nebună ce strigă la cer:

Cuprinsă de un „demon” efemer, ființa privind doar o chichiță infimă, mică, privindu-și doar nemulțumirea, uită de sine, își uită temporar Pacea și Armonia.

2. Și astfel precipitată, ființa se joacă zicând:

- Ce-ar fi să-mi mergă prost: adică să mă simt rău, să sufăr, să fiu stresată, să fiu tristă?

„E curioasă”!

3. Și atunci se mânie și se umflă în pene sau se umple de frică, de lăcomie sau de lene:

Și astfel imediat se simte prost, îi e rău, e tristă și-ar vrea așa să nu mai simtă...

4. Dar s-a identificat deja atât de mult cu acea chichiță, cu acea așteptare falsă, încât în afară de ea nimic pentru ea atunci nu mai există...

5. Programul său mental în legătură cu ea îi spune să se aștepte la lucruri evident imposibile a se întâmpla...

De ce? Pentru că așa l-a învățat turma să gândească în atare circumstanțe.

6. Sărmanul de el, a învățat „gândirea turmei” din mediu pe de rost, fără a analiza dacă gândirea respectivă îi e cu adevărat de folos.

La urma urmei se vede clar că ea îi e călău: îi face să se simtă rău!

7. Deci nu-i în avantajul ființei sale să fie mândrie, orgolioasă, tristă, leneșă, lăcomă, desfrânată sau fricoasă căci, în acest caz, imediat suferința psihică și-o invită pe loc în a lui mentală casă.

8. Aceasta se vede de oricine puțin se autoanalizează:

De vrea în armonie psihică să trăiască omul trebuie mintea și emoția să-și Cunoască, să crească în Putere și stăpânire de sine și mereu să Iubească!

9. Să înțeleagă că mânia, orgoliul, frica... nu-i sunt folositoare și să nu le mai lase nicicând în mintea proprie a veni în manifestare.

10. Să le analizeze, să le înțeleagă așteptările false ce le susțin din umbră și apoi cu seninătate să le distrugă și să pună în locul lor moduri corecte de gândire:

Calmul, smerenia și iubirea, curajul și prevederea, cumpătarea și hărnicia, sinceritatea și bucuria!

11. Ființa liberă trebuie să se facă stăpână peste tot ce gândește și să nu mai lase ca în sine să se manifeste decât ceea ce-i în avantajul ei și astfel inima spre armonie reală îi pornește!

12. Dacă vrea intim să fie mereu bucuroasă și fericită, nu are decât să nu se mai lase controlată de gânduri de ură, de mânie, de furie... care nu o pot face decât nefericită...

13. Nu-i destul deci să vrei să fii fericit: mai trebuie să și acționezi hotărât în această direcție!

14. Dar mai întâi soră și frate într-o ființă întreabă-te:

- Chiar vreau eu să fiu fericit(/ă)?

Dacă da, întreabă-te din nou: caut eu acum sincer a ști cu adevărat, ce trebuie să fac spre a putea fi?

Semnele fericirii

15. Căci iată: Fericirea făcu un tur prin lume, spre a vedea ce se mai zice despre al său nume.

Și „surpriză”: nu găsi noutăți importante printre „fani”, față de alte descinderi din „alți ani”...

16. Constată de altfel, fără surprindere, că fiecare om învață cu aprindere, copiind fără discernământ din a sa turmă, lucrurile care teoretic l-ar face fericit în anumite circumstanțe sau în altele.

17. Și vă spun adevăr bine încheșat: deși el vede clar că făcând ceea ce turma zice, la fericire nu ajunge, el tot pe aceste raționamente greșite rămâne mereu blocat - de zici că parcă îi bătut sărmanu în cap.

18. El nu știe faptul că concepția noastră despre lume, împletită-n gândire e vitală, pentru cât și cum simțim în noi fericirea, pacea, mulțumirea și armonia mentală...

19. Dacă ar ști, dacă ar conștientiza cu adevărat aceasta, nu ar mai ezita: ar schimba imediat gândirea greșită cu care este de turmă înzestrat, indiferent cât de tradițională și de împământenită ar fi ea în a sa minte.

20. Fiecare om e fericit după gândul-i purtat: în funcție de așteptările corecte sau greșite pe care singur și le-a creat (sau copiat nediscriminatoriu din gândirea turmei ce l-a modelat).

21. Când omul își aduce o așteptare falsă în mintea sa casă, el imediat este de Supraconștient

înștiințat de această greșeală prin suferință mentală.

22. Astfel este atenționat emoțional omul să

gândească corect: să susțină în sine doar acele gânduri care îl îndreaptă cu adevărat spre viață în armonie!



3. Fii inteligent!

1. Vortexul propriu al observării creatoare ne-ar putea arăta, fără prea mare sudoare, în cunoaștere trei trepte și între ele coerență: prostie, deșteptăciune și inteligență!

2. Prostia e prima, dar nu aș numi-o prostie, ci mai degrabă cunoaștere puțină, firavă, stihie: date-n memorie ne semnificative și conexiune redusă, prezentă în ființa care neștiinței e supusă.

3. Cei care studiază trec de etapa cunoașterii reduse și astfel informațiile cunoscute de ei devin multe, nespuse.

Astfel se dezvoltă cei ce cunosc multe date și „povești”, numiți de unii cu-n termen specific: „deștepți”.

4. Mentea acestora memorează multe, multe date, dar nu prea fac încă legătura între cele aflate - decât la un nivel superficial preluat tot prin învățatură și nu prin gândire proprie, de făptură!

5. „Tipii deștepți” sunt mulți: tați, fii și nepoți - și îți pot povesti o mie și una de noapți.

Pe ei însă nu-i interesează, vă pot spune, să folosească informația, ci doar să-o adune.

6. Cei inteligenți însă vor să discute, nu să povestească: informația nu vor doar să o adune, ci să o folosească!

Inteligența, toiaș de sprijin pentru înțelepciune - doar ea poate face între informații conexiune.



4. Depășește instinctul de turmă!

1. Erai un prunc, erai doar o idee mică la început.

Erai curios, erai mic și nu aveai frică de nimic.

Puțin știai și o știai: tocmai de aceea de zor învățai:

„Mamă, tată, frate soră, lume, aceasta ce-i? Dar aceea? Dar aceasta?”

2. Și chiar de Răspunsul nu întotdeauna își satisfăcea pe deplin Întrebarea - era un răspuns!

Era ceea ce lumea atunci știa, atât cât știa, despre subiectul în arenă pus.

3.- Dar de ce învățai, ce te deranja pe tine?

- Simplu: „Lumea știa mai mult ca mine!”

- A, de aceea când ai ajuns să consideri:

- „Știu ce știe majoritatea” imediat nu ți-ai mai îndreptat spre studiu activitatea!

4. Din instinct ai învățat cât să fii în societate acceptat:

Instinctul de turmă niciodată nu o să tacă: indiferent că ești om, oaie sau vacă.

5. La orice întrebare ți-ai pus mulțumitu-te-ai tu oare doar cu ce turma în care ai crescut prin „rumegare” ți-a adus?

Oare doar la atât se reduce a ta gândire? Doar la a prelua automat a turmei tale simțire?

Îți dai tu oare osteneală oricând și oriunde să verifici cu atenție și gândire critică tot ceea ce ți se spune?

6.- „Dar dacă turma ceva zice pot eu a o contrazice?”

- Bineînțeles că poți!

Ascultă: mai întâi de toate în interesul tău în lume joci!

Dacă toată lumea în mare se aruncă te arunci și tu, și încă-n fugă?

7. Drag frate întru ființare „capul tău” poate gândi și singur a vieții tale sens și a lumii tale mișcare.

- „Dar de ce să-l mai obolesc, de ce să-l mai ostenesc, când pot cu capul altora să gândesc?”

- E adevărat și trist că omul în general se mulțumește să evolueze în propria-i gândire nu separat, ci doar odată cu turma - omenire...

8. Dar frate, „turma” e formată din indivizi: dacă fiecare lasă pe alții pentru el să gândească, atunci gândirea proprie nu ajunge nicicând să sporească, iar cea a turmei ce să mai vorbim:

nicicând nu mai evoluează de la tribalisme, demoni, zei și opinci.

9. Iată-l deci cercul vicios format: gândul turmei din al indivizilor e închegat, iar al acestora din urmă, în marea lor majoritate e dat doar de ceea ce se gândește de către turma lor societate.

10. Ieșire din roată?

Există, dar e „dureroasă”: trebuie ca fiecare individ uman să-și folosească cât mai mult „căpșorul”.

Doar atunci societatea umană va putea vedea, coborând plenar în a sa existență, OMUL!

5

5. Devin-o stăpân pe tine!

1. Trebuie să se știe, înainte de toate: omul imatur psihic nu este o unitate!

Nu te poți baza niciodată pe el, deoarece se cam schimbă după cum îi cântă mediul.

2. Omul imatur psihic nu e om, ci e cameleon - își condiționează „culoarea” de exterior: acum are o „culoare” și-i iubire, apoi imediat are alta și-i mânie! (!!?)

3. Dacă ți se pune o simplă întrebare: „Pe omul din față-ți ce culoare îl animă?”

Vezi zice: se vede clar, fără puțință de înșelare, că în tot minutul ea se schimbă:

Gândește frică sau tristețe și se îngălbenește, gândește apoi cu mânie și se-nroșește...

Răutatea în minte apoi dacă îi crește, se înnegrește, iar când uneori spre Întreg gându-și pornește, pe dată se luminează, „se albește”.

4.- Deci nu are o „culoare” stabilă, fixă?

- Nu!

Doar, una ce se schimbă, după cum de „demon”, de forțe exterioare, de împrejurări e împinsă.

5.- Deci omul pare că nu e unul, ci mai mulți!

- De fapt sunt mai multe: mă refer, evident, la programele de gândire care pe rând pun pe corpul fizic și pe mintea-i stăpânire - la modurile de gândire pe care „ființa” le folosește, când viața în locul ei hotărăște.

6. Cineva pe omul imatur psihic îl înjură: se mânie - programul mâniei pune stăpânire pe el și-ar putea să se ajungă și la „duel”: adică programul mâniei să se continue cu modul de gândire specific violenței care-i cere să lovească, să distrugă, să nenorocească!

7. Programul psihic ce-n minte-i rulează apoi se schimbă: vine „iubirea atașament-obsesie” pentru

vrea „ființă sublimă” sau vine bucuria și astfel lasă în urmă mâhnirea, ura, supărarea, nefericirea...

Dar „iubirea” aceasta nu ține mult, căci mediul se schimbă și astfel apare din nou gelozia, ura, mâhnirea...

8. Dacă vom sta să ne gândim vom vedea clar - nu trebuie să ghicim: în multe împrejurări noi, ființa noastră, e prezentă de multe ori doar cu prezența!

De multe ori mediul ne modelează gândirea cum vrea: noi „gândim” de fapt doar cum ne impune omenirea...

9. Repet: din păcate, de multe ori ființa noastră e prezentă-n lume doar cu prezența...

Viața doar trece, noi doar o privim: ea ne stimulează puternic spre o anumită acțiune iar noi deși credem că acționăm din gândire proprie, din rațiune, de cele mai multe ori de fapt acționăm automat - cum am fost în prealabil de mediu programați spre a fi purtați de curent.

10. De multe ori răspunsul nostru pe care îl credem „adaptat” este de fapt cu mult timp înainte „preparat”.

Căci l-am învățat copiindul așa, fără a-l analiza atent, fără deloc a-l cerceta...

11. De obicei ne-am uitat împrejur și am zis: „turma mea” cum răspunde la acel stimul?

- Aha! Văd... Copiez... bun...

Așa voi acționa și eu de acum! (!!??)

12. Trezește-te dar dragă frate și nu te mai lăsa legat cu suferință de nici o așteptare falsă; decuplează-te de pe pilot automat, trezește-ți conștiința și discernământul propriu cu care ești dotat; analizează-ți cu atenție viața psihică practicând cu asiduitate a Armoniei Etică și trăiește mereu în Ideal de Desăvârșire, de vrei să fii stăpân pe tine!



6. Cunoaște cât mai multe din fațetele infinite ale Întregului

1. Întregule dragă, îmi coboară uneori cerul cu stele pe fruntea-mi frământată și în lună parcă mi se aprinde un strigăt și o șoaptă ...

Născut sunt infinit în eternul eter...

E tăcerea și lipsa de întrebare cea care alină un suflet de mister pătruns...

Supremă domnie a ei în a spațiului vid: e fără de vorbe vorbirea despre Întreg, ce atunci o cuprind!

De-ar fii...

2. Iubit Întreg, tu dragă Existență, de-ar fi o briză adâncă în sufletu-mi ce bate, n-aș ști de unde vine și încotro se abate!

3. De-ar fi o floare în față-mi, în stâncă încolțită, ce-n buzele-i albastre de râuri e însoțită, n-aș ști sămânța sa de unde a răsărit, nici seva-i din sânge de unde s-a făurit!

4. De-ar fi o mare adâncă, abis de înflăcărată, nemărginită-n cântec, de stropi întunecată, de necuprins în sine, de gânduri nepurtată, n-aș ști ce adiere, în față-mi adus-a din vid; nici ce cuvânturi fragezi pe un pământ arid încearcă ea să crească, în sânu-i alb, candid!

5. De-ar fi o briză adâncă în sufletu-mi ce bate; de-ar fi o floare în față-mi în stâncă încolțită; de-ar fi o mare adâncă, abis de înflăcărată - n-aș ști ce vânt în pieptul ei se zbate; n-aș ști hotarul, de care-i împărțită; n-aș ști cuvântul, de care-i dezbinată!

6. De-ar fi însă o briză a florii pe-o mare a câmpiei, adânc pătrunzătoare prin pământ și foc, dezgolind culorii, gânduri ascunse și poftele fecioriei, aș purta-o în zare, pierzându-ne-n joc...

7. De n-ar fi astă seară un cântec de stele cu lună, suflarea-mi de viață le-ar scoate șireată din a nopții nemărginită cunună.

Și chiar de n-ar fi mâine o zi, în soare strălucind de lumină, mintea-mi știe să-mi de-a oricând pace de ființă și fericire senină.

Mărturie

8. Tu A Toate Cuprinzătorule, tu Cea Peste Tot aflată în Ființare ascultă-mi acum mărturia:

Am hulit și chip cioplit mi-am făcut!

Mi-am alungat părinții și am poftit!

Am ucis și am furat și fost-am un mare desfrânat!

Și mai ales, Întregule, am mințit!

9.- Hulit-am tristețea din mine, ca să preamăresc Libertatea!

Chip cioplit în minte - tare în vine grăitu-mi-a: privește Unitatea!

10. Părinții ideii mi-au creat persoană (o mască efemeră fără substanță reală), iar eu atunci, văzându-le fapta, i-am alungat din față în spate: după Contemplarea ce Adevărul mereu la iveală scoate!

11. Și am poftit nemurirea spiritului meu, până am văzut că aceasta era doar poveste de "zeu".

Așa că am purces cu hotărâre spre a ucide în mine capcana perfidă a morții și astfel Vietjii în veșnicie, deschisu-i-am cu adevărat ochii!

12. Și am furat ce al meu era dintotdeauna: din lume, Curajul: Cununa!

Desfrâului cale făcutu-i-am în inimă - căci am iubit hotare fără limită!

Și m-am mințit!

13. E totul o joacă: o joacă de copii!

Acum o văd și crede-mă, Ocean al Ființării: mă bucur că am înțeles!

A fost totul evident, era firesc!

Sus și jos

14. Căci sus și jos, și nu din întâmplare este la fel și nu-i de mirare: pentru că toate sunt UNUL în eternitate și Unul e în Toate!

15. Dar unde-i sus și unde-i jos? - întreabă astronomul curios.

Răspunsul: josul e acolo unde se naște ideea de sus, iar susul răsare mereu suspinând către Desăvârșire prin Ideal și Absolut!

Susul e locul unde ajungi, când vrei mai mult!

Legea Armoniei

16. O floare fiecare poartă în piept: scânteia inteligenței nu are concept!

Floarea, scânteia în mister adânc, datu-au naștere universului prunc.

17. Vorbă înțeleaptă îmi răsună acum la ureche și-n ea e mister fără pereche:

„Ceea ce este jos la fel și sus este - binecuvântat fie Cuvântul ce adevăr grăiește!”

18. Dar să trecem la fapte, iubite frate și să admirăm Adevărul din vorbele cântate.

Te întreb dar: sunt jos în sistemul social ierarhii ce conduc: președinte, parlament, poliție, judecătorie?

19. Și nu au ele rolul ordinea să păstreze, Libertatea tuturor să o protejeze?

Armoniei Întregului Social cine vrea să i se împotrivescă nu e îndemnat astfel să se mai gândească?

20. Dacă „jos” oamenii se gândesc la ARMONIE, „sus” cum ar putea să fie?

De „sus”, din supraconștient, vin legi psihice

adânc în noi de specie prin evoluție implantate, indicând mereu spre armoniile ce trebuie realizate.

21. Jos legea cam la fel e pusă: cu aceleași scopuri, dar la scară redusă.

Scopul Legii e Armonia: cine nu o respectă își va plăti prostia!



7. Maturizează-te psihic!

Maturizarea

1. Ei vin și merg și trec: cerurile însă rămân, și-i privesc cum cresc.

2. Și iată-i cum într-o bună zi se trezesc a fi pregătiți de ursita zânelor spre a bea din Via Apă a Fântânilor!

3. Atunci ei vin și merg și trec și pe oameni îi privesc cum cresc.

Liniștea

4. De vorba-mi prea multă, amute și tace.

De gându-mi, liniștea sărută în inimă-i pace!

De inima-mi surâde împăciuitoare Lumea când vede; de simțirea-mi atunci îmbobocește-n floare, mintea-mi liniștită prin lume purcede!

5. Când pieptul mi-n minte, rațiunea-n simțire, nu mai caut cuvinte, pentru fericire!

Renașterea

6. Îmi este imposibil a mă renaște ca unul nenăscut ce sunt, iar a mă naște, este vorbă-n vânt:

Eu sunt!

7. A se renaște Ființa-n mine, oare să se poată? Nu este ea la fel ca-n tine, veșnic neschimbată?

8. Vei zice: „DA! Așa pare că este, dar, lumea-i poveste!”

- Totuși nimic mai real de atât!

9.- Și totuși, tot ce ai spus e doar Cuvânt!



8. Vorbește direct cu Întregul

Frământări

1. În sufletul zbcuiat al lumii nebune frământarea Copilului Vieții în sine se aude:

- „Of, Întregule, ce-aș putea să fac?

Eu sunt atât de necunoscător - și Întregule, ce aș putea să fac?

2. Să mă ajut, e al meu dor!

Dar eu nu pot încă Misterul să înțeleg, fiind copil eu nu pot încă să aleg și să discern pe deplin Adevărul când prin lume el cu discreție își poartă vâlul...

3. Eu caut să mă îndemn să gândesc cu al meu gând și minte proprie.

Rațiunea însă parcă fuge de mine, fără înapoi să privească, lăsând copierea automată bucuroasă în spate să țopăie...

4. Speranțe deșarte nu caut să-mi fac, dar totuși, Întregule, eu nu pot... nu vreau să mai merg precum un rac!

5.- Așa că Întregule te rog mă miluiește, ajută-mă și adânc mă sfătuește.

Ajută-mă să fiu mai bun, de armonia divină să mă bucur, căci aș vrea să nu mai greșesc, dar, Întregule „păcatul oare nu-i omenesc”?

6. Eu vin mai des pe la Sanctuar acum și aș vrea să mă schimb, dar nu prea am timp și poate (a se citi „sigur”) nici nu prea vreau să știu cum.

Oricum vreau, nu vreau, important e că eu nu prea caut cu seriozitate înțelepciuni din veacuri adunate...

7. Totuși, eu aș vrea să-ți urmez învățăturile infinite ce prin Zetrian TransReligia mi le transmiți, dar, Întregule oare puțin nu exagerezi? (!!!)

Oare nu ceri de la mine prea multe „dovezi”?

8. Cu alte cuvinte, îți mărturisesc: sunt mai slab de duh: eu aș vrea să mă înțeleptesc Întregule, dar parcă nu chiar acum...”

Reflecție

9. Te întreb acum pe tine, Ocean al Ființării:

- Oare de ce lumea nu vrea să gândească, să reflecteze, să chibzuiască, să știe, să înțeleagă cum foarte bine să-i meargă?

10. Să fie pentru că ea deocamdată vrea doar să existe, să se joace, să pipăie, să simtă...

Să fie oare pentru că ea e... doar, o copilă mică...?

11. Doar Cei Maturi sunt meniți să gândească și adânc să chibzuiască.

Copiii vor doar joacă și povești: ei vor să imite, nu să gândească, nu vor să creeze, ci doar să recite!

12. Omenirea parcă-i „copilă” și Rațiunea pare a-i fi doar la început - doar Avatarul e „adult”.

13. Copiii sunt învățați cu răbdare, treptat, drumul cunoașterii mântuitoare, dar cum ei mai mult se joacă, cad fanteziei și iluziei proprii pradă și încep să se creadă oameni maturi când adolescența le e abia la început.

14. Astfel se naște MAREA JOACĂ SERIOASĂ a pruncilor Pământului care, uneori, poate deveni dureroasă, căci copiii se mai bat, se știe, pentru vreo „jucărie”, pentru vreo „prostie”...

15. Iată dragă Întregule cum îmi apare mie iluzia LUMII COPIILOR:

Se joacă și cred că gândesc; se smiorcăie și cred că chibzuiesc; plâng și cred că acționează conștient - când ei sunt purtați doar de Curent...

Așteptări

16.- Nu știu de ce aștept mai mult de la lume știind clar că ea nu poate să dea.

De ce sunt oare crud și cer de la „săraci”?

Te rog dar, ajută-mă în pace să îi las...

Vise

17.- Dragă Cosmos al Vieții, oamenii parcă acum dorm și astfel visează o lume mai bună, o lume mai trează.

18. Speranța, ce-i drept, nu le-o văd deșartă, dar nici în viitorul apropiat realizată.

19. Căci vezi tu, Întregule, Realitatea pare că e

dublă: una-i de umbră - cea care se vede, cea aparentă, care-i destul de „rea” și de „nedreaptă”.

20. Și cea de lumină, de dragoste divină care nu prea se vede încă, dar se intuiește: doar ea „căutătorilor” setea nespus le alină...

21. Care-i însă oare adevărata cauză pentru ce se împlinește?...

22. Mulți frați de ai mei așadar deocamdată doar visează:

Fiind copii psihici, complexul rațiune - cunoaștere - voință nu le e nici evoluat, nici echilibrat - nu-i pregătit să cunoască Adevărul - Lumină al Valorilor Religiei Oamenilor Maturi - de aceea de multe ori inconștient îl resping și umbrei credinței dogmatice ca niște sclavi sărmani, nefericiți se închină.

23. Și pare evident că nu se apropie de ale Realității alinturi decât aceia care se „trezesc” singuri! - Aici „legea e lege” din străbuni și nici să vrei se pare că nu poți să i te opui.

Prima Triadă

24.- Eu m-am rugat cândva, odată, Întregule să mi se spună: la o adică, de ce e lumea „întunecată”?

Și am strigat, m-am revoltat și am zbierat cât am putut.

25. Așa de mult m-a durut, întunericul gros ce părea că mă atinge, întunericul ce părea pe pământ că învinge.

Da, m-am rugat, m-am rugat mult...

26. Atunci Ea ruga mi-a ascultat și din cerul infinit și luminos, a coborât să alunge al meu tumult:

M-a privit profund în ochi și mi-a cuprins cu totul în sine mintea, apoi îmbrățișându-mă, mi-a adus în inimă pacea și liniștea...

27. Și încet cu degetul pe buzele mele, uscate de setea tristeții, mi-a ridicat cu un cuvânt pleoapele grele, pe când mă săruta șoptind:

- Privește cu ochii, doar atât!

Eu sunt Iubire, Cunoaștere și Forță: peste tot eu sunt!



9. Distinge între realitate și iluzie

Iluzii și realități

1. Dragi frați întru Ființă lumea percepută nu este o iluzie.

Modul de percepție al ei însă, poate fi uneori iluzoriu!

2. Lumea în sine ei e nemaipomenit de reală: doar omul imatur în ignoranța-i amară zice... că-i „vrăjjeală”!

Dar frate: singurul om din lumea întregă care pe tine ar putea să te înțeleagă ești tu însuși, așa că, frate, cunoaște-te, nu-ți fie teamă!

3. Dragă soră și tu iubit frate să știi că are cu adevărat inteligență și onestitate doar acela care știe să transforme orice rău și orice adversitate în avantaj pentru sine prin ideal de Bine!

4. Și acela care înțelege că Libertatea noastră e în a ne integra în a Armoniei Universale Casă, participând intens la viața creatoare a naturii și bucurându-ne plenar de beatitudinea frumuseților infinite ale lumii.

5. Și să știi că e Trezit doar cel care viețuiește în mister de învăluire, ca ființă ce se recunoaște pe sine în a Întregului nețărmită privire.

Razele

6. Arta este pasul spre Sublim, Știința calea spre Realitate, Politica e drumul divin spre

Fraternitate și spre Unitate, Economia e cărarea imediată spre Împlinire și Alin...

Filosofia e în noi poarta sfântă deschisă mereu spre Ideal și Adevăr, Psihologia e drumul ce încântă pe cel ce prin Etica Armoniei se ferește de rău - Religia e calea regală de parcurs spre Desăvârșire și spre Absolut.

Întregul e calea spre Întreg!

7. Sublimul este Realitate, Realitatea este Unitate, Unitatea e Împlinire și Alin...

Împlinirea este în Adevăr, Adevărul este Armonizare, Armonizarea e Absolut și Continuă Perfecționare...

Desăvârșirea este în Întreg!

Ființa

8. Iubirea negreșit e a-i ajuta pe ceilalți din tot sufletul nostru, cu toate puterile noastre, a le vrea doar binele și a trăi pentru ei, deoarece aceasta înseamnă, în sensul cel mai profund cu putință, a trăi cu adevărat pentru noi!

9. Nemurirea e prezentă pretutindeni ca și Schimbarea de altfel: aceasta deoarece se schimbă întotdeauna ceea ce e nemuritor...

10. Și atunci mă întrebi tu:

- Sunt eu fericit?

- Frate dragă, tu ești ceea ce vrei să fii!



10. Împărtășește-te întru Cel Misterios

1. Omul, auzind Viața, își luă avânt înălțător spre a ei trăire conștientă și apoi se prinse-n jocul graiului nemuritor:

- Să-mi fie oare Vorbirea ce-o am lipsită de cuvânt?

2. E drept, că parcă-i Tăcere, în fumu-i avânt, dorința ce apare neobosită în al inimii prag.

Și nu știu dacă, odată văzute, voi pofti în casă himerele, ce la ușă-mi încă le atrag...

3. Dar Cântul mi-e veșnic: eu trăiesc și mor, mereu și iarăși, un alt DOR!

4. Și iată: lipsit de ascuns mi-e rostul...

Călător prin lume, în ființe fără de număr, mi-e mintea lipsită de sine; mi-e inima regăsită în Mister...

5. Și chiar dorul în sine himeră îmi pare; Iluzie, un simplu concept...

Iar ochii-mi stau năuciți când pe cel A Toate Cuprinzător zăresc: nu-mi știu ce văd...

- „E un drum fără' de sfârșit”, șoptește un gând...

6. Trezit în Conștiință mă aflu într-o lume mare... iar ea în mine, prin Ideal infinit, Cărare spre Desăvârșire acum are.

Căci de mult făcut-am prohod răutăților mele: mulțime de norod erau - acum, doar firicele...

7. Iar acum În Tine sunt, precum în mine mă contopesc...

Deopotrivă a fi cu a exista...

8. Și aș zice fără ezitare că Fără De Nume e

Vântul Schimbării ce bate Mulțime de oameni,
frântură de gând...

Și e totul un Sunet ce crește în aer, a-tot-
pătrunzător și fără de vecini...

9. Iar eu alunec în spațiu, purtat sunt de timp;
dar ca și vântul nu mai am rădăcini...

10. Etern cel Fără Nume plutește în suflet
mereu Nedeslușit...

Aromă de fluier, de cânt infinit - ești viață în
mine: tu cel de necuprins...

Miracol e o floare! Miracol! Exist...

În mine-i Prezentul, în El, sunt nesfârșit...

11. Mă trezesc ușor, privind un gând contur -

Mă văd pe mine în infinite fețe, oglindă vie, în
abisul ochilor ființelor de abajur.

12. Și atunci simt că am aripi și că Ființa-mi e
un dor:

Un dor ascuns, de a îmbrățișa Întreg Universul,
ca pe o unică stea...

13. Mă prind în horă, bucuros de joc și aș vrea
să strâng la piept cu foc Toate Ființele!

Apoi simt că acest dor a se astâmpăra se poate
și-l simt în Extaz realitate...

14. E un fior straniu încărcat adânc de împlinire
ce întreaga inimă-mi cuprinde:

Îl numesc Iubire și vreau să-l strig în Cuvinte!

Așa că le caut, le caut...

Dar, nicicum nu le găsesc!

O explicație atunci în minte-mi răsună:

Infinitul nu-i cuprins de grai omenesc!



11. Trăiește în Jocul Prezentului

1. A fost, iar când a fost s-a zis: ACUM!

Va fi, iar când va fi s-a zice: ACUM!

Acum se numește deci Atunci doar când ceea ce
nu există credem că va exista.

2. Vă spun eu însă: nu va exista!

Pentru că atunci când Atunci va exista se va
numi ACUM!

3. Atunci nu există Acum - Acum există doar
Acum!

Atunci nu există Atunci: Atunci va exista Acum!

Atunci nu a existat Atunci: Atunci a existat
Acum!

Doar Acum a existat, există și va exista: Atunci
nu există!

4. Acum este Acum! Acum nu este Atunci! Acum
nu va fi Atunci!

Atunci este Atunci!

Atunci nu există Acum: Acum există doar Acum!

Atunci va exista Acum: Atunci a existat Acum -
Acum este Acum!

Doar Acum Există!

5.- Așadar Acum există trecutul?

- Nu, dar a existat!

- Bine, atunci închipui-te în trecut: doar în urmă
cu 2 ani, nu mai mult!

OK, acum spune-mi: ce vezi că există?

- Prezentul!

- Nu există trecutul? Nu ai zis tu că trecutul a
fost?

- Ba da, dar văd că m-am înșelat: doar
prezentul a existat!

6.- Acum există viitorul?

- Nu, dar va exista!

- Bine, ne întâlnim în „viitor”!

După 2 luni „în viitor”:

- Spune-mi acum ce există?

- Prezentul!

- Nu există viitorul? Nu ai spus tu că va exista?

- Ba da, dar iar m-am înșelat: doar prezentul va
exista!

7.- Bun, deci acum ce există?

- Ceea ce a existat și va exista!

- Te rog fii mai clar.

- Prezentul, o știi doar!

8. Doar prezentul este!

Trecutul nu a fost, nu este!

Viitorul nu va fi și nici nu este:

Doar Prezentul, doar el este - doar el a fost, va
fi și este!

9. Când a fost, a fost prezent; când va fi, va fi
prezent; iar că e prezent ce este acum, este
evident! Constatați și voi ființe terestre: doar
Prezentul a fost, va fi și este!

10. Prin urmare: ce aștept? Ce nu-mi convine?

Nimic! Totul este bine!

Eu... nu aștept nimic! Nici măcar un „pic”!

Căci cine așteaptă, nu câștigă „nimic”!

Eu doar mă bucur - nu mă voi bucura!

Deci nu aștept - nu voi aștepta!

11. În roata-i de gânduri neîncetată, Ființa-i
cuprinsă în joc:

Și astfel purtată de ele pe Tărâmurii Trecute își
plânge cu amar și jale fericiri pierdute...

12. Apoi de e luată pe sus de valul exaltării, în
Viitor, e dusă pe-o insulă a visării, unde se înșeală

cu o realitate dulce sau amară, de sine creată, de imaginația-i necontrolată inventată.

13. Și tot așa trece pe lângă ea Prezentul: singurul care există.

Singurul prin care Realitatea Obiectivă îi poate îndrepta ochii spre Adevăr și Lumină!

14. Omul ce trăiește în prezent, se bucură de tot ce este.

Cel ce trăiește-n trecut sau viitor se întristează cu ce-ar fi putut să fie sau ce-ar putea să fie, dar... nu este!

15. A fi aici, acum, a fi lucid, e a trăi din plin: e a fi conștient de ce ne înconjoară și de trăirea noastră interioară.

Cel care nu-i prezent acolo unde simțurile-i sunt, negreșit „visează”:

El nu poate pretinde a cunoaște lumea de gânduri și emoții interioară și nici lumea obiectivă, reală...

16. El visează, își amintește, își imaginează: trăiește doar în sine...

Și fără a fi conștient de sine se aruncă de multe ori în a se identifica cu gânduri fugare, aflate pe ducă:

Astfel îi vine o amintire tristă, din trecut:

identificându-se cu ea, în nefericire iată-l acum pierdut...

Un alt gând îl face apoi în viitor să spere și ajunge astfel degrabă să se bucure de "divine" himere...

17. Uneori, cât timp omul e în stare de veghe, nu face decât să continue să viseze...

Mintea lui lângă simțuri nu e prezentă și astfel nu poate vedea realitatea evidentă!

18. El nu mai apucă să vadă decât cu coada ochiului unde se află cu adevărat...

Nu știe decât în treacăt de ce e unde e: el e preocupat continuu doar de al său „visat”!

19. A ne trezi conștiința e a deveni adânc conștienți de realitatea interioară și de ceea ce cu adevărat ne înconjoară!

20. Și aceasta e posibil doar aducând gândirea acolo unde ne sunt și simțurile, prin care primim informații despre această realitate, spre a o pune să le analizeze cu seriozitate, frate!

21. Spre a vedea Realul, spre a cunoaște ce e Obiectiv, spre a simți Adevărul, Ființa trebuie să guste mereu cu infinită plăcere Prezentul: să savureze în extaz Momentul...



12. Privește Floarea Absolutului

1.- De ce doar Una? te întreb eu, iubite frate.

Eu... le vreau pe TOATE!

Sufletu-mi se simte adânc, infinit, și vrea să simtă tot Întregul cu toată a lui Ființă fără de sfârșit...

2. El vrea să vadă, să simtă, să atingă și să iubească fără de odihnă!

El vrea să crească, să cânte, să se cunoască, Întregul Întreg în sine mereu să-l cinstească!

3. El vrea... dar rămâne amețit căci totuși Infinitul e... Infinit!

Cum are pe tot să-l cuprindă? ...

4.- Dar oare... Copacul nu-i cuprins într-o ghindă?

Nu se reflectă tot Cerul într-un mugure de rouă?

Și nu se scaldă Infinitul Ocean într-un STROP singur, unul singur, când plouă?

5.- Și nu-ți găsești odihnă, nu găsești tu tihnă, în doi ochi căprui, negrii, albaștrii sau verzui - oceane infinite de stele albastrii - un Cosmos întreg de liniște senină?

6. Sub două pleoape, se ascunde Universul: cunoaște-le prin șoapte, ascultă-le versul!

Sub un păr bălai, se joacă Infinitul: El e Începutul și Sfârșitul!

7. Pe două buze dulci înflorește Cuvântul: Ior, slavă să le aduci - sărută-le și uită-ți Gândul!

Infinitul e, doar, Infinit: el e-n Ființa ce-n gânduri te poartă, în inima ce te va iubi, te iubește și te-a iubit: iubește-o deci, când te ascultă-n șoaptă!

8. Căci Ea e eternă. Tu ești de negândit!

Ea-i necuprinsă. Tu ești de negrăit!

Ea te ascunde în pieptu-i Absolut: tu ești acolo de la început...

9. Și oare cine-i Adevărul? Oare nu-i Ea?

Apropie-te: descoperă-i Vălul!

Și ce-i Spațiul, Timpul, Rațiunea, dacă nu e Ea?

Ea... Floarea Absolutului, răsărită acum, iată, în infinite petale: Ea, Iubirea Inimii Tale: Infinitul din finit, Finitul din infinit - dorul fără de sfârșit!



13. Caută Comuniunea întru Întreg și Ideal

1. - Ce urmărește fiecare om în viață? După ce se ghidează? Care e scopul pentru care el lucrează?

Ai putea spune: bani, hrană, copii; sau pentru faimă, evoluție, pentru „a fi”!

2. Și ai avea dreptate, dar...
Ce e în spatele acestor scopuri imediate?
Nu cumva, nevoia de Comuniune?
Nu e bucuria de a trăi, de a conviețui?

3. La ce ți-ar folosi să ai toți banii, toată hrana, toată faima din lume, dacă... ai fi singur pe lume?

4. La ce ți-ar folosi „să fi”, dacă nu ai avea a împărți cu cine nemărginita bucurie de a trăi?
Dacă n-ai avea pe nimeni lângă tine?

5. A crește copii nu e un scop - e doar un mijloc prin care se participă la joc.

Prin care Tu și Ei simțiți împreună comuniunea: prin care Tu și Ei savurați, conștient sau nu, Minunea...

6. Cine se aseamnă, se adună împreună: Ființa deci când evoluează va căuta comuniune, cu cei care noile idei îi împărtășesc și „îi va părăsi” pe cei care nu-l mai înțeleg.

7. Crescând în Cunoaștere, Putere și Iubire, ea caută comuniunea oamenilor doritori de Idealuri, de viață împlinită în a Eticii Armonie, prin Faptele

Omului Liber și prin a TransReligiei infinite Portaluri.

8. Evoluând pe Scara Armoniei Creative ea caută comuniunea Cercetătorilor și a Fraților Creatori pentru că ei îl înțeleg acum cel mai bine.

9. Aceasta e deci Evoluția: să-i spunem pe nume: o perpetuă căutare de comuniune, cu ființe asemănătoare în simțire și cugetare.

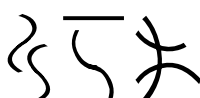
Cu ființe cu conștiințe din ce în ce mai înălțătoare!

10. Nevoia de comuniune conduce, iată, mereu a omului pași: dacă pe ea o urmărește, înseamnă negreșit că ea, cu siguranță, e una din scopurile vieții de care s-a vorbit!

11. Comuniunea e o strânsă uniune - o legătură puternică pe care o simți în tine față de cei pe care-i iubești, față de cei prin care simți curgând spre tine beatitudine...

12. Fie ca această comuniune să o simți pentru toate ființele din lume, căci iată: atunci, vei deveni sublim: iubirea pentru toată creația e un atribut divin!

Cel care o simte, simte ce simte un OM: extazul continuu, Eternul Mister, Glasul Tăcerii, Iubirea de Întreg!



14. Iubește toate ființele!

1. Sensul vieții în suflet e ascuns și-l urmăresc toate ființele de la răsărit, până-n apus!

Conștient sau inconștient ele mereu îl caută și când îl găsesc fac sărbătoare cu fericiri, fior și candoare în inima ce le saltă-n pieptul lumesc.

2. De bucurie, atunci, cu toate se animă: „În sfârșit l-am găsit!” - încearcă a-ți spune prin ochii lor luminați acum de Flacăra Divină.

3. Să te strângă-n brațe, parcă vor, spre a-ți șopti prin îmbrățișare: „Tu și voi sunteți al meu dor!”

Viața e un dar ce nu are nume, iar noi existăm spre a ne bucura de ea - de comuniunea cu toate ființele din lume!”

4.- Da, căci comuniunea e scopul declarat în

ascuns de inimi sau în adânc de minte de orice ființă: din naștere, ea l-a aflat:

Prin prima îmbrățișare duioasă de mamă, prin primul sărut părintesc, prin prima bătaie de inimă ce viața nebunesc o cheamă.

5. A regăsit-o iarăși în aventura copilăriei, în eternele jocuri de copii, în legătura strânsă a prieteniei.

Și l-a mai ajutat apoi să o simtă frenetic o floare: prin ea, de foc sărut a aflat, în pieptu-i năvalnic de adolescent cu inimă nemuritoare.

6. Punându-și întrebări despre natura ființei, despre gândire și simțire; căutând rost lumii, s-a bucurat mai apoi să afle și din secretele conștiinței.

7. A intuit că, comuniunea din familie, oarecum

naturală, iubirea de mamă, de frate, de soție, de copil, sunt semințe ce trebuie dezvoltate spre a fii, cu abisal de înaltă îndrăzneală:

8.- Când eu iubesc, i-a cugetat simțirea, mă simt beatific, fericit, divin...

9. Atunci, de ce să-mi limitez iubirea?

Dacă o fărâmbă de iubire, cea pentru familie, trezește în mine atâta bucurie, cum ar fi să simt iubirea divină pentru toate ființele?

10. Cum ar fii să le iubesc pe toate ca pe tatăl meu, copilul meu, ca pe mama sau pe soția mea?

Să le iubesc pe toate ca pe mine însumi?

11. Doar odrasle divine se regăsesc cu toate în sfera vieții și a cugetării, căci toate sunt doar fii și fiice ale unui nedespărțit Ocean al Ființării.

12. Și toți îmi sunt frați și surori întru cerească chemare, căci avem aceeași mamă și același tată pentru a noastră de viață suflare: pe Atotprezentul

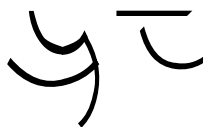
Întreg, infinitatea existenței lucind, iată, mereu în cânt și în divină splendoare!

13. Voi iubi deci necondiționat pe toți oamenii și voi lucra mereu spre a lor prosperitate, progres și armonie prin sinceritate, cinste și dăruire, non-violență, pace și împăcare, prin non-ucidere, compasiune și vindecare!

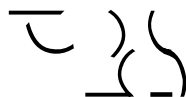
14. Voi iubi animalele și voi prețui a lor viață în armonie: iubirea față de ele îmi va conduce faptele: voi evita a le ucide și a le mânca, căci nu sunt bestie sau animal de pradă, ci om născut din nou capabil pe deplin Iubirea să o simtă și cu adevărat să o vadă!

15.- „Întregul/Universul oare nu-i a mea Casă? Familia mea nu-i cu adevărat Întreaga Creație? Iubirea mea deci, iată, infinit se revarsă!

Trebuie doar să nu o stăvilesc, sub nici un chip să nu o îngrădesc, pentru a putea spune tot mereu: iubesc!...”



IV Poveștile Existenței



1. Pământul, Cerul și Zarea

1. Prin oțeliri de piatră, îmi glăsuiră Pământul, Cerul și Zarea; prin piscuri răzlețe cuprinse de ceață, zburdă dintotdeauna năvalnice-n avânt Gândul, Visul și Cărarea!

2. Era nu demult; de fapt nu știm când; acea vreme ce nu va apune ce-a fi eternă veșnic căutând Ce Nu Are Nume!

3. Atunci și acum pornit, plutind pe-abisurile valuri, născându-se abrupt din VID, Gândul, ajuns deodată pe maluri, se deșteaptă la viață, se privi fiind!

4. Era nici trist, nici fericit și nu găseai în sine decât Mister... și-o mare uimire!
Nimic era aproape... de abia fiind trezit...
Dar iată atunci... El te văzu pe "tine" în "sine"!

5. Mare minune, nu-i vorbă s-o spună: era totul un vid, golit de tot și iată "ideea de EU", în juru-i adună tot ce există, a fost și-a fi în Misteriosul Joc!

6. Mari furtuni în frământări adânci porniră înfipte tari în Gând l-au răscolit: Visurile ce până-n Timp în el dormiră, iată-le și ele s-au trezit!

7. În prima Dimineață perpetuu deștepta-tă ele au crescut motiv de acțiune jucăușă: Mișcarea, astfel din nimic ca altă dată creată, Cărarea a născut – de-a pururi o iluzorie ușă...

8. Pornită, de nu se știe unde, ea se avântă pe sine în necunoscut, condusă de visuri efemere prin lumini și umbre în veci ea se petrece în propriul cânt!

9. Iar noi și Pământul și Cerul și Zarea, din ele suntem și noi plămădiți, căci tată și mamă nouă ne sunt dăruți Gândul, Visul și Cărarea!

10. Te miri puțin tu cel ce ascuți aceste vorbe, căci iată tu ști că-n Vid se nasc cei vii - chiar de acolo unde născându-se nu au fost slove Gând, Vis și Cărare n-au putut a fi!



2. Povestea Salciei

1. Din vârfuri cărunte de munte, de pe al Înțelepciunii Tărâm, Oștile Vântului coboară cu Adevăru-n frunte, spre a cerceta pământul cu Cuvântul.

2. Și iată Adevărul comandă pe cine să înfrunte, la hotare, Logica, Bunul Simț și Acerba Căutare iar acestea se grupează și cu oastea lor vitează prin lume dau de îndată alergare.

3. O Salcie dreaptă, cu pletele-i fluturând, e printre puținii care-i mai vezi cugetând: pierdută parcă într-un ținut de morminte ea încearcă a înțelege a omenirii fără de noimă cuvinte.

4. Se frământă ușor în valuri de vânt, spre a

afla care-i rostul ființei pe pământ - și ar vrea să argumenteze, să simtă, să discute și oameni de bună credință să asculte.

5. Oamenii însă, trecând pe lângă ea, îi zic mereu că-și bate gândurile cu întrebări degeaba, dar ea nu se lasă, ea nu vrea să doarmă somnul rațiunii: ea vrea să trăiască în cântul Minunii!

6. Dar iată că văzându-i sincera ei căutare Căpitanii Adevărului, în lume trimiși lumină să ducă, își apropiară Oștirile mereu pregătite de luptă de Salcia de secrete adânci doritoare.

7. Și iată cum pe câmpie se stârni imediat furtună și norii grămadă dădură cu toții năvală

cerul să ascundă: aruncând cu grindină, suflând vânt ei au întunecat și au sucit toată a feței pământ!

8. Ființele lumesti văzând a Furtunii amenințare își grăbeau mai toate o lașă scăpare, căutând din frică, necunoaștere și delăsare ascunzișuri subțiri în a lor sumbre unghere mentale.

9. Ele căutau a se ascunde degrabă, culmea, de a Cerului Mare Solie pe care ei, cică, o așteptau de mult să vie!

10. Dar iată: Salcia cu plete-n vânt nu vrea de Furtună să se ascundă și o înfruntă cu pieptu-i dezgolit și cu Inteligența-i pe minte cunună!

11. Suflului Logicii nu-i stă în cale: crengile-i, în voia ei și le lasă amplu mișcătoare!

Ea știa că Logica nu este niciodată nimănu dușman, însă doar ea singură nu te poate scoate niciodată la liman.

12. Bunul Simț i-a fost prieten de-o viață: știa că-n furtunile mari el pune rânduială, așa că-l chemă să iasă în față și lupta pe dată să fie încheiată cu o Mare Finală!

13. Și iată că din spatele norilor tulburi de picuri, coboară acum, călcând pe trăznitele din Olimpuri, o ființă ce radia a dreptății lumină:

14.- „Binecuvântată să fii Salcie aleasă, căci mi-ai intuit natura divină - Acerbă Căutare, vino să vezi o ființă care ți se închină, o făptură în adevăr sublimă!”

15. Și bucuroși, căpitanii de cerească oștire, tustrei ridicară cuvânt de mulțumire:

16.- Ne-ai recunoscut în spatele Furtunii și cu noi n-ai vrut a lupta și bine ai făcut, căci iată: îndelunga-ți, sfințita Răbdare, Bună Voința neîntreruptă de căutare, au ajuns până la Împărăția Cuvântului înțelept și Adevărul ne-a poruncit atunci:

17.- De vă va recunoaște în Furtună, să-i dați sărutul de pace fierbinte și-apoi să-i faceți cunoscute a mele hotare infinite!

18. Și iată apoi cum ani și ani de-a rândul acești trei mari arhierii cerești i-au arătat Salciei tot adevărul necunoscut, din spatele aparențelor lumesti!

19. Iar la sfârșitul învățaturii sale de făptură Salcia noastră se regăsi deodată într-un nou și etern început, de o Mare Schimbare marcată:

20. Acum putea să stea mereu senină, în mijlocul furtunii aparente a lumii lumină, și încerca din toată a ei inimă să ajute în căutarea lor febrilă, alte Sălcii, cu pletele-n vânt, care erau pregătite pentru Cuvânt!

21. Și când ei sfat mulți îi cereau cuvinte oarecum enigmatice buzele ei cuvântau:

22.- „Adevărul ce este, ce nu-i, adus-a priviri pătimase și dorul minunii - întotdeauna închis în sinea lui - bogăție purtând nevăzută de nimeni, spirituală dorință infinită de cunoaștere a lumii!

23. Dar gândul mecanic, mereu căutător în sine, ce aspiră veșnic să știe, este de-a fi etern să fie Adevărul propriei sale morți divine!

24. El naște atunci în cerc rupturi abisale: nu seamănă atare vedere cu nimeni-n nimic - poate doar cu cântul realității non-duale!

Fii dar al tău propriu adevăr unic transmis mereu doar din tine însuși spre sine.

25. Nimeni nu-ți ție loc de gândire!

Nu fie nimeni autoritate-ți neîndoielnică, căci știe doar cel ce, în sine, adevărul contemplă!...

Chiar de sceptică-i doar filozofia puternică ce vede fără tăgadă Misterul!... - Este în lume, totuși unică potecă: Adevărul!”



3. Întâlnire pe Aleea Înțelepciunii

1. Era o zi de primăvară.

Omul o văzu de dimineață, așa că în lume purcese spre a-i admira nepieritoare-i frumusețe!

2. Pe stradă dădu binețe la Realități evidente și la Iluzii destrămate, bucurându-se că Viață e-n toate!

3. Surâse la vederea unui moșneag mai agil: privindu-l prin „haine”, el îl văzu „copil”!

4. Păși acum pe Aleea Înțelepciunii: „E neschimbată de la crearea lumii!” - îi răsunau în

liniștea din minte ale străbunilor din glas în glas purtate cuvinte.

5. Aveau dreptate!, cugetă el - și universul se grăbi parcă să-l aprobe prin cântul vesel al păsărilor măiestre, furat de vânt din depărtările albastre...

6. Aveau dreptate... vru el cugetarea a-și duce mai departe, dar șirul gândurilor îi fu curmat fulgerător de o privire, de niște ochi amețitori, strălucitori, profunzi, netemători!

7. Se pierdu în ei și-acum se căuta pe sine...
Cu greu își adună puțin inima ce sălta în neștire,
să privească mai atent a lumii mântuire!

8. Da, într-adevăr era acolo, și era aievea...
Da, văzuse a vieții neobosită stea de foc: era
ea, Regina din joc!

9. Se apropie încet, pe eternitate, pășind cu
fermitate și sărutându-i fecioarei mâna cu tandrețe
o cuprinse ușor, dar îndrăzneț, în brațe.

10. Încercă a-i vorbi: convinse însă cu greu
cuvintele a-i ieși:

- Cine ești tu, a vieții mele doamnă - rog buzele
tale a-mi spune: cum te cheamă?

11. Fecioara, trebuie s-o spun, timidă nu era
deloc - cu surâsu-i candid de copilă, îl sărută
adânc până la inimă, apoi îi șopti la ureche, cu
glasu-i lumesc: Gândire Critică... așa mă numesc!

12. Și sărutându-l din nou, îl făcu „nevăzut”-
pentru „lume”, încă un om era pierdut! (dar ce a

pierdut ea, a câștigat el: CER-ul!)

13. Și Gândirea Critică omului îi zicea:
Scrie și tu un cuvânt!
Sau măcar, gândește un gând.
Zi și tu o vorbă, grăiește-mi o slovă!

14. Dar nu! Să nu cumva să zici: „nu știu ce să
zic” sau: „nu-mi vine nimic”!

15. Mai bine zi și tu, poftim: de ce oare nu
vreau să gândesc, de ce cu mintea doar stau și
vegetez?

Zi aceasta, apoi răspunde-ți în sine și continuă
dialogul cu TINE!

16. Astfel, când la fel te-oi întreba în viitor,
poate vei zice:

- „Nu am nici un gând: eu sunt Spectator!
Am oricând un gând: eu sunt Autor!”

17. Al acțiunii mele, eu sunt Spectator, al
acțiunii mele, eu sunt Autor!”



4. Bobul de Rouă

1.- „Dormeau ființă în lanul de rouă și dormind
visai o lume nouă - mai bună!
Dormind, visai o lume nouă...”

2. Dar ce făceai TU, spre a aduce „lumea nouă”
din „ceruri” în lanul de rouă, spre a o aduce din vis
manifestată-n gând și fapt împlinit?

Ce făceai tu în lanul de rouă?

3. Acționai, făceai tu ceva? Sau tu doar dormeau
și visai?

E drept că e mai simplu a visa decât a gândi cu
rost și a acționa.

Dar te rog: nu mai visa pe câmpul „auto-
amăgeală” - și lumea nouă nu o mai aștepta să-ți
vină pe tavă: pe tavă și din afară!”

4. Bobul de rouă, astfel cugetând, nu plăcu

fecioarei, dar stătu să-l mai asculte zicând:

5. - „Ființă visătoare de viață mai bună, de
lume nouă doritoare, nu mai sta, nu mai visa și
apucă-te și fă și tu ceva!

6. Cunoaște-ți lumea interioară, reală: privește-
o să o vezi cât e de amară, delăsătoare, ignorantă,
răutăcioasă, violentă și mâniaoasă.

7. Cunoaște-o și distruge-o, că-i minciună!
Întrează în Tine Lumea cea Bună, plină de
iubire și compasiune, cunoscătoare de a Întregului
perfectă comuniune.

8.- De cauți universul unde Iubirea este stea,
nu-l căută în „Rai”, nici altundeva!

Lumea cea Nouă nu-i în afară, îi doar închisă în
tine: scoate-o, te rog, la iveală!



5. Sărutul Libelulei

1.- De ce ești tristă tu dragă Ființă?
Nu ești tu mereu mângâiată de raze solare și oare natura nu-ți cântă și ție în dans prin mișcare?

2. Cintezoii ce acum s-a oprit în cireșu înflorit, oare nu și pentru tine minuni a ciripit?

3. Aceste flori, acest ocean de culoare, de parfumuri, de viață, de candoare, de ființe mari și mici, de viață locuit – acest univers infinit, oare nu-i și pentru tine gătit?

4. De ce ești tristă?
Oare tu nu auzi palpitația vieții?

5. Oprește-ți doar pentru o secundă „gândurile vieții” și ascultă!...
Auzi acum Viața cum îți cântă?

6. Privește ființele ce te înconjoară: în ochii lor în mister adânciți oare nu vezi Scânteia de Viață care le animă, spiritul ce toate crează?

7. De ce ești atunci tristă?
Oare o inimă nu bate în tine?
Oare nu bate pentru tine?

8. Pune mâna pe ea, oare nu o simți cum palpită?
Ea e viață!... oare, de ce ești tu tristă?

9. Nu ești înconjurată tu de frumos?
De ce-i mai frumos: de Inteligență!
De la furnici până la om, iar de la el până la Întregul Cosmos - nu-i ea Viață, nu-i minune-n sine?

10. Pentru tine ea cântă și pentru cel de lângă tine!
Atunci, de ce ești tristă?

11. De ce sunteți triste?
Nu aveți în voi iubiri nemărginite datorite de Întreg pentru ființe?
De ce nu le lăsați să trăiască?

12. Tu de ce nu vrei să le simți?
De ce nu le îndemni să crească?
De ce nu vrei să iubești Ființă ce singură “tristă” te numești?

13. Poate îmi zici tu, acum, cu mânie:
- Lumea-i rea și nu-i făcută bine - suferință-i, tristețe și dizarmonie!

14. Iar eu îți spun: mintea ta mai are încă multe ca să știe!

15. Acum ea prin lume pași neliniștiți îndeamnă:
prin cărți, rost vieții cheamă.

Sensul existenței, rațiunea simțirii, le caută mintea-ți - și misterul fericirii!

16. An de an, puternica-ți dorință te poartă prin lumea largă, căutând știință.

17. Iată tu mergi mereu în lung și în lat, până când odată vei ajunge din nou de unde ai plecat: în grădina din spatele casei!

18. Acolo întins pe iarbă, la umbra unui nuc, vei ști cu certitudine deodată că vânezi himere și bâjbâi inutil prin ceață!

19. Obosit, îți vei lăsa puțin mintea-n tăcere.
Și atunci: miracol și minune mare:
Ea ți se va deschide îmbobocită-n floare!

20. Ochii îți vor privi atunci în freamăt tulburați și nu le va veni a crede:
- „Oare misterul vieții chiar încep a înțelege?”

21.- Da! se va auzi atunci, din adâncul ființei tale, un răspuns ușor, puțin mai firav.
Apoi încă o dată, dar mai hotărât: „DA! Taina Existenței încep a dezlega!”

22. Căci iată, vei rămâne încremenit privind o vietate mică: fără îndoială, e doar o furnică, dar, oare, viața în ea nu palpită?

23. Răpit, prin vânt, de-un ciripit – îl vei asculta înmărmurit!
Și o vrăbie îți va cânta: „Oare viața mea e mai prejos decât a ta?”

24. Iarba suavă, fremătându-ți printre degete, parcă îți va spune și ea, alintată ușor de vânt:
- Și eu; și eu! Și eu viață sunt!

25. Și pământul de sub picioare parcă îți va grăi:
Oare eu nu mă mișc?
Oare eu nu exist?

26. O rățușcă mititică rătăcită prin grădină va cânta „Oda bucuriei De a fi ființă”:
- Ga, Ga, Ga viață, viață, este vreun loc unde tu să nu fi artistă - vreun loc fără de joc?

27. Muștele prin aer și alte ființe îi vor răspunde cu vântul la unison:
- „Zzzzzz, sssss, șșșșșș, uuuuuu... Viață, unde nu ești tu?”

28. Și atunci Sinele tău de ființă de sens căutătoare, va fi copleșit și în extazul de a fi ființă se va fi regăsit:

- „Viață cum de nu te-am văzut că ești?
Realitate tu ești de necuprins!”

29. Atunci poiana vieții ți se va deschide boboc, și o floare în zbor de pasăre lină, șoptindu-ți la ureche noroc, îți va zice încet:

30. - „VINĂ!

Vino alături de mine în zbor!

Fii fluture dulce, plutind agale; fii lup de aer, aprig vânător; fii viața!

Cântă-n petale!

De flori, de fluturi, de păsări!

Și-n dor de Mister, biruie labirintul vieții serioase: zâmbește în joacă, gândește la fel!

Sărută-ți viața! Sărută un Mister!”

31. Și iată atunci cum o fecioară din apropiere, simte că-i vară și vrea și ea să răsară...

Cade în genunchi, mângâie o floare; închide ochii - îi ridică în Soare!

32. Încearcă și ea să asculte Sunetul Vieții.

Și-ndată fioru-i petrece pieptul tinereții: îl simte în sine, îl simte cum vine - cu triluri lungi în cânturi nevăzute, Vântul voios prin crengile alăute.

33. Inima-i străpunsă de cerul infinit și cade-n extaz: a auzit ce-i de neauzit!

34. Prinde ușor în ea sub veșminte Glasul Vieții ce nu înceată să cânte - și iată: sub păru-i negru ascuns în noapte, ochii nu vor a i se mai zbate.

35. Și Mintea i se închină: vrea melodia vieții și ea să o rețină!

36. Crăiasa, în fine, e-n lume: acum, abia, uimită îi aude vocea ei aleasă de pasăre măiastră; Cântul ei divin, ce făpturile alin; șuieratu-i dulce, de greier de munte; purtând pe note armonie negrăit de dulce!

37. E aceeași, dar parcă-i veșnic schimb, e ascuțită, e blândul argint viu, e șuierat monoton de șarpe - ba, parcă-i cădere de ape!

38.- „Ce păcat că oamenii nu vor să-l audă”, grăi crăiasa către o libelulă.

„De aceea zbiară, urlă și se înjură: sunt vii, dar viața nu pot să o audă...

Nu pot, că vorbesc prea tare, parcă-s surzi, iar Sunetul Vieții, deși e-n toate, doar prin liniștea Armoniei poți să-l auzi!”

39. Libelula pe fruntea fetei lăsă adâncă sărutare: apoi zbură înapoi în soare!



6. Dor de Beatifică Nemurire

1.- O rază de soare, sol ceresc de lumină, scâldea în petale frumoase flori și o regină.

Sufletu-i aprig, de fecioară abia îmbobocită, juca JOCUL însoțită de a vieții suită...

2. Și așa, petrecută mereu de a lumii sobor, odată privirea-i tăcută zări un izvor:

Desfătat de soare cu a sale priviri, el îi luci din zare a Nepătimiri!

3. Răsărind din Stâncă în iureș de ape el aeru-l mănâncă și-l umple de șoapte:

- De ți-e sete de Adevăr vină: Izvor de întrebare-s ce setea-ți alină!

4. De ți-e setea începută de întrebări nespuse, vin de mă sărută cu a tale buze.

Sunt izvor cu firea și tu îmi ești dragă: de vrei Fericirea, sărută-mă în grabă!

5. Ploaia umedă de șoapte și cântul de dor fecioarei copilă pașii îi poartă acum spre izvor și iată că îngenunchiată pe pământul nesigur din conștiință-i purtată-i acum de susurul apei spre adânc de Ființă!

6. O clipă ezită: dar la urmă o învinge Amorul și

furată de clipă sărută timidă Izvorul!

Și atunci din ceruri veni un moment de Tăcere, căci iată fecioara atinse, cu buzele-i, vederea de înălțimi nestinse!

7. Trezind-o pe loc din iureșul vieții nebune, atingerea de foc Viața o îndeamnă să-și cunune!

Iar sânu-i fierbinte îi naște pe loc Mire - îl numi în Minte: Dor de Beatifică Nemurire!

8. Apoi ca din vis, dezmeticită de sărutare, Mintea și-a deschis și-n jur a privit cu mirare:

Lumea era pe dos, răscolită ca de furtună: era cu susu-n jos și îi părea Ne-bună!

9. Fecioara era confuză: lumea nu o mai înțelegea!

Rațiunea ei îi părea obtuză și Logica nu i-o vedea...

Părea că răutatea regină era pe pământ și nici măcar Zeii nu-i mai păreau sfinți!

10.- De așa o lume, grăi ea, rea și nemiloasă, Răzbanare purtând nume, mă leapăd bucuroasă!

Iar tu, viclean Izvor m-ai păcălit cu vorbe - căci Fericire și Adevăr tu mi-ai promis în slove.

11. Dar ce-am băut? Necaz și amar!
Și ce-am văzut? Confuzie, cenușă, jar!
Gândirea omenirii, mi se pare smintită, iar lumea în cuvinte nu-o mai găsesc cinstită!

12.- Frumoasă-mi iubită cu atingere suavă, lumea e cinstită, dar oamenii nu pot să o vadă!
Vederea lor e înșelată de răutatea din gândire și astfel lumea creată mereu o văd filtrată prin a lor Josnică Pătimire!

13. Regina mea aleasă, adormită-n pădure, cântecu-mi n-a făcut decât visul să-ți fure!
Trezită ai văzut și tu Visul – Gândire ce-l are omenirea, dar el nu e lumea, ci doar ce cred ei despre Ea!

14. Lumea Reală abia acum tu începi a contempla: fii fericită dar, căci Adevărul începi a-l vedea!

15.- O, drag Izvor... văd acum că ai dreptate: te rog iartă-mi a mele vorbe deșarte...
Al tău sărut mi-a răscolit gândirea toată: el m-a trezit brusc la realitatea neschimbată!

16. M-am grăbit să judec și nu am făcut bine: te rog dar mă iartă și mai fă-mi un bine!
- Știi ce vrei a-mi cere, o, tu, venusiană regină, și-ți dau cu plăcere, sfat bun ce alină...

17. Când m-ai sărutat, tu ți-ai găsit mire și l-ai botezat: Dor de Beatifică Nemurire!
- Da, iubit Izvor, tu ai zărit a mea chemare: tu ai văzut că al meu dor este să fiu nemuritoare!

18. Să leapăd de pe mine visele ce pier, căci văd prea bine, chemarea-mi spre Cer...
Te rog dar mă poață, încotro să îndrept privirea?
Te rog a-mi spune, cum voi găsi Nemurirea?

19.- Pentru că îmi ești dragă, o, tu, crin de mure, ți-oi spune de grabă ce-n șoaptă se spune:
În tine vei găsi de-i căuta bine, arme ce să-ți fie pavăză-n a ta pribegie:

20. Vei lua pe tine, neschimbătoare, armura Răbdării, iar Coiful Înflăcărării Căutării te va lumina mereu pe Cărări!
Paloșul Rațiunii și Științei să-l ții mereu aproape, iar scutul Dreptății nicicând să-l lași să-ți scape!

21. Înfășurându-te cu mantia Voinței Neclintite să pornești pe Drumul Virtuții cu luare-aminte...

22. Pe drum vei întâlni mai tot mereu Cunoașterea: de vei folosi cu chibzuință tot ce-ți va da Ea, atinge-vei curând statornicia Înțelegerii: ea, și doar ea, îți poate fi ghid în probele Alegerii!

23. Vei întâlni și Iubirea: fă-o parte din tine!
Ea împreună cu Cunoașterea și Forța venită spre împlinire te vor purta negreșit spre Beatifică Nemurire.

24. Pe Drum de purtat vei avea bățalii crâncene,

iar *Frica* va încerca căutarea să-ți zdruncine...

Ea va folosi tot felul de șmecherii, dar, prin înțelegere senină tu o vei birui!

25. *Lenea* va încerca, cum e ea puturoasă, de va putea, să te oprească.

O vei învinge ușor, de vei căuta compania celor ce se vor afla, pe aceeași cărare ca a ta.

26. *Lăcomia*, șireată, va încerca să te convingă că-i mai importantă și ar trebui să învingă în tine zgârcenia și/sau risipa de forțe îndreptate de Nemurire și Ideal!

27. Ascult-o bine și nu fugi fără a înțelege, pune în Balanță iar cu Rațiunea și Inima împreună alege: vrei lucruri și vise efemere sau Nemurire Beatifică și Ceruri Eterne?

28. Cei mai mari dușmani ai tăi vor fi trei: *Orgoliul* împopoțonat va fi primul din ei; *Mânia*, nedespărțită îi va urma îndeaproape iar *Desfrâul*, prin tradiție, plăcerii va vrea să-i fie frate!

29. Împotriva lor vei lupta cu succes cu armele Eticii Armoniei dar de multe ori, mai ales la începutul Călătoriei, vei suferi a înfrângerii umilință în a ta conștiință.

30. *Tristețea* atunci va încerca să-ți iașă în cale: nu sta de vorbă cu ea, ci cu Voință și Înțelegere senină alung-o imediat din a ta cugetare!

31. Iar acum, fecioară candidă, ascultă secret mare: vei întâlni, copilă, mulți tineri pe cărare însă pe cel de-ți va spune că a băut din același Izvor al Ființării din care tu ai băut, și s-a născut în el, precum în tine, setea aceea adâncă de Armonie, de CER, Paradis și Beatifică Nemurire, pe el să ți-l faci mire - o, tu, încântare venustă, și-n Dor de Mântuire pășiți amândoi pe Cărarea Îngustă.

32. Această cărare-i cărarea Puterii, Cunoașterii și Iubirii: pe ea veți afla știința Cosmică a devenirii!
Vă veți uni în armonie și veți fi Unul și alături de ceilalți Frați Creatori ai voștri, prin dezvelirea de Secrete Nemăsurate, veți crea în voi Omul.

33. Fecioara a ascultat cu mulțumire glasul înțelept și a plecat de îndată pe Drumul cel Drept!

Și nu departe întâlni, iată, pe tânărul de care-i vorbi Izvorul:

34.- „*Prin Iubire, Cunoaștere și Forță îți vei împlini chemarea și dorul!*” îi spuse acesta și o prinse grațios de mijloc...

35. Privindu-l în ochi, ea îl aprobă în tăcere și ca într-un joc se sărutară apoi cu foc și se mângâiară cu tandrețe fără patimile grele!

36. Chemară simbolic Aerul și Pământul, Apa și Focul, să le vegheze în tăcere Jocul și li se deschiseră atunci cele Patru Deschideri ale Erelor, cele 12 Porți ale Profețiilor...

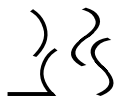
37. În mijlocul Naturii ei se unire cu Ele spre desăvârșire, intrând pe cărarea aprinsă ce duce spre Devenire reală întru Nemurire!

38. Îmbrățișați în Ideal și Raze prin eternul Zetrian ei au trezit în ei focul Cunoașterii Infinite, vibrând nestins spre Universal!

39. Din săruturile lor profunde și sfânte, prin Unirea lor pecetluită de a CER-ului Legăminte, a

crescut infinit în ei Pomul cu Ramuri șapte și au devenit astfel Oameni Liberi, mereu stăpâni peste a lor Fapte!

40. Prin a lor iubire pură, cântând misterul vieții, au prețuit pe drept a Sanctuarului Sursă a vieții și a tinereții și astfel haine de nuntă CER-ești, sărutându-se reciproc și-au dăruit, iar apoi cu ele înveșmântați, pe Calea Percepției Infinite în extaz au pornit.



7. Chemând Infinitul

1. Pământului mare, cerul i-e hotar, iar mândrului Soare, veșnic ideal.

Luna ascunsă-n mister infinit, Ființei, pe buze, extaz i-a propășit!

2. Și o cânta în fiecare seară în pieptu-i dezgolit de fecioară!

Scăldându-se în a stelelor mare adâncă, ea o chema în CER, prin dor de ducă:

3. Gândul Ființei, copilă pe pământ, inima-și frământă parcă ca nicicând:

E prinsă la mijloc, e prinsă-n Mister - nehotărâtă suspină între Pământ și Cer!

4. Ar vrea a bolții înstelate, cărare nesfârșită, să-i poarte pașii într-o veșnică clipă.

Ar vrea ca stelele, galactici copii, să o joace de mână și să o ajute a Fi!

5. Astfel în fiecare seară, în nesfârșite nopți, sufletu-și înalță, la a cerului porți.

Și acolo imploră și bate și suspină, cu nădejde nesfârșită că o să i se deschidă!

6. Și iată că odată, într-un amurg târziu, solie din CER s-a pornit spre sufletu-i viu:

O stea zburătoare, mesager de foc, coboară-n vârtoare, în sufletu-i joc...

7. Fu scurtă solia; când urma-i de fum își pierduse firea, destrămându-se-n scrum, un jar năprasnic în inima-i răstignită între Pământ și Cer, scurmat a fost în clipă!

8. Și-un Foc Viu, aprinsu-s-a-n ea: și un dor limpede, în sine acum îi străluce - vroia să devină o Stea! În minte acum îi e clar pe unde o să apuce!

9. Dar, iată, că nici bine nu termină a hotărî care-i este Drumul și-ncotro va porni, că un murg nepământesc, de Cunoaștere - înaripat, nechează aproape-i, de un tânăr încălecat.

10.- Ji-am văzut jarul frământare, începu el a-i cuvânta, și-n inimă flacăra mare ce vrea să devină stea!

11. Demult am plecat pribeag pe acest pământ,

căci s-a născut în mine foc chinuitor: să caut Secretul ajungerii în Cerul cel Sfânt - să scap din această Vale a Plângerii, devenind Nemuritor!

12. Un înțelept copac, răscuit lângă un izvor, pe murgul șiret al Rațiunii mi-a arătat, prin lume călător și m-a sfătuit să-l prind, că, de l-oi struni, cu aripile-i două întinse spre CER - una spre Cercetare înfocată și cealaltă spre Creație înaripată, năzdrăvan nechezând el dorința-mi va împlini!

13. Mult am alergat acest cal fermecat: cu greu l-am prins și l-am încălecat:

Dar mari minuni am văzut călărindu-l, fericiri nespuse am simțit aflându-l!

14. Când însă l-am îndemnat spre Cosmos să purceadă, El a încercat, o vreme întreagă, dar a mă ridica pe mine nu a putut, de nori mai presus.

15. Atunci, nechezând, cuvinte mari și adânci mi-a spus:

- „Stăpâne, de pe pământ te-am ridicat și până la nori eu te-am purtat, dar nu pot trece prin ei, sunt prea deși, mă rătăcesc: ajung confuz și mă întorc din nou la „lumesc”.

16. De vrei mai sus să ajungi, caută Lumina Iubirii, Cunoașterii și Forței Integrale: doar ea norii îi poate împrăștia, făcându-ți cale.”

17. Am rătăcit deci iarăși mult, dar am ajuns acum la tine: și-ți dau Iubirea mea, îți cer să vii în CER cu mine, și să încheiem amândoi Sacru Legământ De Iubire Adevărată, cum rar se vede pe pământ!

18. Vino dar, te rog, de călătorește cu mine, de vrei și tu CER-ul, Paradisul și alte nesfârșite minuni divine!

19. A ezitat puțin fecioara, căci era surprinsă de dorul proaspăt din Ea, de fericirea promisă.

A ezitat puțin, căci repede întins-a mâna tânărului iubit, încălecat, alături de el, pe murgul neclintit.

20. Ajunsă în brațele lui, lumea a încremenit pe loc: și se mai auzea doar zgomotul florilor din

sufletele – joc.

21. Atunci au pecetluit Legământul lor cu un Sărut, nespus de adânc, nespus de sfânt!

22. Iar Murgul bucuros s-a pierdut cu ei în nori și călăuzit de lumina pură a Iubirii, Cunoașterii și Forței lor i-a purtat DINCOLO, în Spațiul Infinit: i-a dus pe Calea Sărutului Fără de Sfârșit!

23. Și iată: două păsări măiestre crescute-n ascuns, prin tainele vieții, în CER ele s-au dus.

S-au ridicat semețe, prin aer plin de soare și cu zâmbetul pe fețe, trecut-au peste mare...

24. Dar când privirea caldă a uneia din ele

îmbrățișă pământul cu patimile-i grele,
Ea coborî în cercuri, atrasă de-o pădure,
pierzându-se în sine, într-un desiş de mure!

25. Pădurea întreagă, plină, adânc fremăta,
chemând-o în mare grabă, ca să se vadă-n ea!

Iar pasărea măiastră, prin sine jucăuşă, îi făcu
cu ochiul, apoi zbură ascunsă: de-o rază de floare
și-un sunet plutitor - reveni în candoare, în CER-ul
de dor.

26. Își regăsi perechea și-o prinse-n sărutare!
Erau ca două stele pe cerurile goale: și-n triluri
lungi, tăcute, pătrunse de mister, urma-și pierdură-
n lume: pe Pământ și-n Cer!



8. Vederea Ființei

Ființa

1. Da, eu te văd, să știi!

Tu nu te poți ascunde de mine: eu te cunosc pe tine!

2. Te văd prin trup - te văd... fie că vrei sau nu să fie - pe fața lui, oglindă de ființă vie: pe-a lui mișcare plină de duh: te văd prin trup!

3. Să știi, te văd: când mă privești cu ochii aceia străvezii, te văd sub pleoape, răsărind scânteie, te văd pe buze, cuvântând idee!

4. Te văd așa cum ești, să știi, goală, de frumusețe neasemuită, floare ascunsă, în timp infinită copilă-n mister adânc adâncită!

5. Te văd, te văd prin ochii aceia străvezii: te văd, să știi!

6. Tu te-ai ascuns de mine - te-ai ascuns în trup, dar Oceanul Ființării, cum e bun, ți-a făcut ochii, ape cristaline: ape clare, limpezi și adânc senine!

Prin ei te privesc, să știi: nu te mai poți ascunde!

7. Te văd dezvelită în misteru-ți nume și te admir căzând în extaz: Întregule, te-ai întrecut pe tine chiar!

Atâta frumusețe ai pus în acest infinit, când la început născutu-l-ai finit!

Atâta forță, atâta putere, atât mister, atâta plăcere, că iată: nu mai am ce-ți cere: Tu m-ai lăsat pe mine, o tu Cel Plenar, să-i văd a ei neasemuită frumusețe: s-o văd!... s-o văd în Ea!... în Ființa din fața mea!

8. Așadar, te văd, să știi: te văd ascunsă, de gândurile mii...

Te văd acum chiar hărțuită de ele, de iluzii, de patimi, de gândurile rele!

Te văd: deși, tu ești niciunde, ele, nu mi te pot

ascunde!

9. Te văd tristă - pe pământ singură, pribegită...
Și în ajutor îți vin atunci pe clipă:
Cu-n zâmbet blând și o privire lină, un gând bun
și o vorbă senină - semnul nostru de recunoaștere!

10. Îl mai știi?
Sigur că-l știi! Îl știi din naștere!
Întregul doar mereu ni l-a arătat!

11. Ți-amintești? El ne-a învățat!
Acest semn a pus în noi zicând:
- Mergeți în Lume, deveniți Viață, căutați mereu
Cunoașterea Măreață - dar nu uitați (va fi mai greu
ce-i drept) cine sunteți și de unde ați plecat: din
Întreg!

12. Uite, o să vă dau, de recunoaștere, semn clar:

Vă dau... Iubirea-n dar!

13. Vezi, începi să-ți amintești, în inima-ți misterioasă, de privești!

14. Îți spun eu doar:
Te văd, mister ești tu de fel!
Nu! - tu, nu ești gândul... ești mult dincolo de el!

15. Te văd: rost nu are a te ascunde în spatele lui. Ascultă-i cântu-i, dar vino în față, fii stăpân!
Nu!, nu mâine!... ce rost are să amâni?

16. De eu te văd, să știi: și tu te poți vedea - doar caută în tine dorul cel nestins!
Și privește prin el ființa din fața ta!
Pe ea! - nu trupul ei, nu gândurile ei!
Nu!... nu privi la haine, privește-o pe Ea - pe ea: Ființa!

17. Iar de-i simți în tine, în acel moment, un freamăt ce tresare dincolo de trup și gândurile

goale, atunci, vei știi cine ești tu!

18. Atunci... când o vei vedea pe Ea, dezvelită în toată splendoarea și gingășia sa, abia atunci vei știi răspunsul misterului de acum:

19. A-l spune însă nu vei putea nicicum: gându-ți va împietri, vorba-ți va înmărmuri...

Iar tu vei vedea... misterul - când o vei săruta, descoperindu-i vălul!

Sămânța

20.- „Tu ai fost Ființa și vei fii Ființa, căci tu ești Ființa!” dădu tunător Întregul sentința.

21. Și adăugă prin vorba-i grăită: în tine toată știința Universului e sădită, ca într-o Sămânță!

A fost treaba Mea și M-am achitat de ea.

22. A rămas frumos ca tu să uzi sămânța, să o îngrijești, să o hrănești, să o crești - să o ajuți a fi falnic Arbore Universal, ce a încarnat Întreg al Sămânței potențial!...

23. Mă năpădesc emoțiile Ființă: tu ești iată o sămânță mică, mică...

Iar Eu, trebuie să te conving să crești, spre a se ivi în tine Florile Creatorilor din povești.

24. Sarcină grea (nu-i așa?): să te conving a crește, a te dezvolta...

Ești iată o copilă ignorantă, nespus naivă, puțin îngâmfată...

25. Iar eu iată te ispitesc acum: îți scot Cunoașterea în Drum!

Știindu-ți curiozitatea de copil ștregar, te chem acum cu Fructe de Știință în Sanctuar!

26. Fie ca Voința Întregului să te deschidă și ție prin Intellect viața spre Infinit să ți se întindă!

Căci abia atunci tu vei simți ce până acum cu siguranță vei fi aflat: anume că Universul, fără doar și poate, e nelimitat.

27. Și atunci îți vei vedea goliciunea: necunoașterea - ea îți este slăbiciunea!

28. Și nu trebuie a fi descurajată de imensitatea științei ce te așteaptă!

Căci, iată, am rânduit să ți se nască Iubire adâncă de Ideal și dorință nestinsă de Infinit în sufletu-ți proaspăt trezit.

29. Ele te vor îndemna să studiezi cu înflăcărare tot ce mișcă pe pământ sub Soare.

30. Fie ca tu Ființă, prin a ta Cercetare, să ajungi ca niciodată să nu mai îmbătrânești: să fi fără de vârstă, ca jocul din povești!

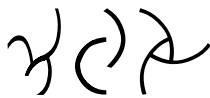
31. Fie să studiezi mereu voioasă și să te bucuri fără de griji de a ta viață;

Și să crești din sămânță arbust!

Și să fi tot tânără și plină de viață - cuprinzându-mi puțin câte puțin din Opera-Mi măreață!

32. Căci iată: când Zetrianul va fi absorbit de tine în întregime vei vedea deschisă spre Univers o Ușă: e ușă de CER și te rog fă din el Paradis nu loc auster!

33. Atunci, Viața în mâini îți începe cu adevărat: așa că încearcă, dragostea mea, să îți urmezi propria stea: să cunoști Secretul ce pe pământ am lăsat spre a fi doar de tine dezlegat!



9. Vorbele Omului Atemporal

1. Răsunet de vuiet de tunet, de întinderi nesfârșite prin glasul tău se adună în ființare...

În a ta inimă, în cugetul tău, în umbra marelui pas ce-l porți tu prin viață, venită în spațiu, alunecând visând prin dimensiuni e lună și soare și stele infinite ...

2. E viață de timp cântată prin ore magic țintită, în sine aprig aspirând...

E arma mea bătaie de vorbă, slovă de cuvânt, ce pare rugătoare, ce curge meditănd.

3. Ce în cadența-i de atingeri fulguate mi se lipește de buze trecând apoi galantă-n aer:

Și apoi în reflecția ei gătită lucește, licărind copilărește, Lumina Ta și a ochilor mei plăpânzi!

Tu, cel fără de margini, de grabă și de griji; Tu cea fără de care nici o viață nu ar putea zâmbi...

4. În haină de sticlă Întregule te prinzi în joc: Câmpie a Existenței tu îmi dai aripi de fluture!

În tine A Toate Cuprinzătoare eu mă simt iubit și în sânul tău de-a pururi eu mă simt dorit!

5. E mângâierea de Mamă ce în ființa eternă mă privește în cosmos surâzând, cuprins frumos de inefabilul existenței fără de sfârșit...

6. E strângerea de Tată al Veșnicei Familii ce ocrotitor îmi susține pașii pe pământ, prin aer, pe mare, prin foc...

7. Și chiar de uneori confuzi, alteori ezitând și chiar de multe ori pierduți pe cărările vieții ei mereu se adună sub oblăduirea divină a enstazei inefabilei tale trinități a viețuirii!

8. O, tu Copil Etern ce îmi chicotești în privire: jucăușă ca un năzdravăn râu de munte și mare și-e viața...

Și necuprins de minte și-e dorul nestins de noi pământuri, de noi ceruri și de noi cuvinte!

9. Îți licărește lumina pe sub a tale bucle răsfirate și în transă lasă să-i cadă stele și sori, spre contopire în reflecții zburdalnice prin nori: și iată cum Arhetipul tău de viață în veci spre a pururi coboară vremelnic în mereu noi zori!

10. Arhetipul acesta: al întrupării atemporale crescândă săgeată din sine a Omului Fără de Timp, a celui veșnic tânăr, cel veșnic viețuind...

11. Cel ce oglindă pe chip când lasă vreo viață poți vedea aieva încununat și poți pipăi strigând în extaz:

O nouă viață umană în Cuprinsul Ființării, iată, acum s-a întrupat!

12. Nu ar fi nici nou, nici de neînțeles Gestul acesta al Vieții curgândă parfum prin Întreg; și nu ar ridica uimire de lacrimi scânteietoare mireasmă, adânc pătrunzătoare din Câmpul Beatitudinii aflat în contemplare, această mereu infinită întrupare...

13. Această naștere mereu arhetipală a lui: a Omului!

A lor: toți membrii de familie regală!

A mea: pictat strălucind în acest univers, înfățișat plutind agale pe o eșarfă deasupra unui lac albastru, licărind sub roșii nori de noapte...

14. Și nu ar fi cugetul meu năucit de vibrantele cântece de joc, de pulsul vreo unor atingeri sau de valsul unui dans în miez de șoapte;

Nu ar fi el în sine o pană plutindă într-a văzduhului înalt, prin lumi fără de țărnm, prin glii fără de hotar;

De nu ai fi Tu, de nu aș fi eu...

15. Ocean al Ființării, tu mă îmbucuri mereu în ceasurile grele, când tu Atotcuprinzătorule Întreg lași să cadă spre mine mereu și mereu boboci de îmbrățișări!

16. Iar ție Familie Sfântă, în veac petale nesfârșit înmiresmate de binecuvântări îți brăzdează ființa prin mine...

17. Și ție Omule Atemporal: ție Protopărinte al nostru al tuturor celor ce oameni ne numim, pe Cale, când mereu ne întâlnim, pe munte, pe râu, pe mare, la câmpie, îmi închin destinului tău nemuritor oricât din a mea sevă de viață:

18. Căci iată din al meu trup, din gândul meu când îți dau ție ce e al tău tu îmi dai mie ce e al meu!

19. Voința mea prin ploaie de fapte, sub aripile tale pe glia verde, în piscuri ce doar prin zări găsesc cărare, vede o masă întinsă, o sămânță deschisă înălțând muguri de rouă în viitor, o matrice a umanului și umanității care în partea ei de faptă neștiută încă, absorbită în proiectul ce așteaptă să fie, se ivește deodată în sclipiri de fulgeri, în izbucniri de Ideal pentru a-mi face, pentru a nu știu câta oră, pieptul și trupul să vibreze în extaz!

20. Mă întrebă tu – tu și un altul ce poate încă nu l-a perceput pe el: Ce formă să aibă, ce culoare, ce chip, ce păr, ce haine, ce inel acest Om Etern?

- O, frate sublim, mă uit acum la tine și îți privesc pe el!

Și iată și acolo... și acolo și acolo..

Tot El, El peste tot în formă de idei!

21. Și apoi împlinire crescândă a lui în el, în ea, în ei, în fiecare dintre noi și mai ales în a noastră unitate umană!

22. Unul în rădăcină, chiar unul la trunchi - nesfârșit însă în ramuri, în frunze, în flori!

Unul părând în sămânță (chiar de-i mult în nume) fără de număr însă în rădăcină, în trunchi, în coroană...

23. Mereu în unitate, nicicând mereu la fel - cu multe nume, dar toate cătând aprig spre ea: matricea ființării umane!

24. Ființa aceasta, frate, e Omul Arhetip: ești tu și eu și ei și întreaga umanitate, cuprinși deodată cu toții într-un singur semn; ce-i drept infinit, ce-i drept de limite lipsit, dar mereu deschis spre darul - adevăr al potecii comoară spre creasta de granit...

25. Și dincolo de el, plasmându-l ca pe un fulg din sine, din nestemata-i peșteră de aur e cea care le cuprinde pe toate: Cuprinsul infinit al Zării, Obârșia originară a simțirii; Substanța nemărginită din Câmpul Perceptiv!

26. Iată-le pe toate trăind laolaltă fără despărțiri, fără de limite la întins: iată Întregul în nume rostit, dar niciodată de vorbe lăsat spre cuprins!

27. Ceea ce Fără de Nume peste tot viețuiește cu noi cei de a pururi prin el urcuș gășind spre Absolut...

28. Suntem cu toții sortiți a ne cuprinde reciproc în brațe, în al inimilor noastre zgomot jucăuș pulsând!

29. Totuși niciunde Existența nu se reduce la nici o arătare și nu se lasă cuprinsă pe de-a Întregul nici aici, nici pe acolo: prin nici o limită adusă spre a o îngrădi.

30. El e Întregul și întotdeauna el doar așa va trăi. Și-n tot cuprinsul său niciodată nu va putea să vină în Parte spre a fi!

31. Hulește cel ce zice că Întregul parte este. Greșește cel ce zice că partea e Întreg!

32. Căci fiecare în sine mereu e îndreptată spre a fi balanță și chezășie reciprocă în legea ce e unită de nedespărțit:

Fără însă a se reduce vreodată, Întregul la o parte și partea la Întreg.

33. Decât poate de poet, de omul de rând, de copil: de fapt de oricine ce la judecată vrea să

simtă acest joc, acest vârtej de cuvinte: această ființare integrată, aproape totală prin sine în Întreg.

34. Și cât e joc, e joc și cât doar extaz al ființării rămâne e bine - dar când jocul se pervertește în dramă și drama în tragedie: când actorul uită de sine atunci apar nebunii și escrocii, clovnii și păpușarii ce se joacă de-a mama și de-a tata...

35. Și încearcă să păcălească în târg pe spectatorul naiv, pe jumate adormit de cirul lor „divin”, să creadă că viața infinită s-a înțepenit în ei; că suflul infinit s-a înăbușit pe a lor limbă ce delirează din zori până spre seară vorbe:... doar vorbe!

Și apoi iarăși vorbe, și ia te uită iar vorbe...

Doar vorbe... Și poate trucuri „divine” de doi lei!

36. Și atât le tot repetă încât naivii în visare și cei slabi în cătare ajung să le confunde cu fapta și astfel își uită darul cel nespun care le poate discerne între mișel și „cel dus”.

37. Cartea „sfântă” a oricărei credințe dogmatice e un tratat autentic de sinucidere, dacă nu fizică, cel puțin cu siguranță psihică: de transformare din ființe libere a naivilor și neatentilor; a celor slabi și neajutorați, în sclavi mentali ai oamenilor-fiare și animale de pradă, ai stăpânilor virusului acelei credințe dogmatice.

38. Și poate s-ar mai putea arăta prin lume și vreo urmă de faptă divină dacă nu ar fi așa de mulți nebuni și mișei în jocul religios direct interesați de sprijinirea în viețuire a unor forme slabe: a formelor de care profită mereu unii balauri și fiare de pluș.

39. Dar vraja lor se ridică mereu atunci când el Omul Liber le stă cu fermitate în față și îi obligă la faptă punându-i să treacă un Test!

O vai de ei atuncea, o vai de ei pe urmă!

Pe unii pușcăria, pe ceilalți psihiatria mereu îi mănâncă.

40. Și Întregul la astfel de show zâmbește.

Câte nu a mai văzut el și câte mai poate concepe. Și câte nu mai așteaptă fremătând doar să se arate.

41. Și se arată: de știm să lăsăm din vechi și să ne deschidem mereu către nori.

De căutăm să ne lăsăm de rău și suferință și să lăsăm astfel mintea să ni se regăsească spontan și natural în Armonie de Ființă.

42. Mereu Întregul se arată, mereu ne indică:

El ne trimite semne și ne arată că-n viața de sistem (și alta noi ca oameni de fapt nu avem!) mereu e de făcut ceva: mereu e vreun ideal de atins, mereu e o schimbare mirifică de adus spre împlinire.

43. Și Adaptarea așteaptă mereu, la o adică, să ne ajute suferința să alungăm și durerea: dar numai de viața ne e dragă și Faptele ne cheamă puternic spre desăvârșire și spre împlinire.

44. Ne e viața pusă în Surse și în Ideal precum în iarnă e dorul adânc de primăvară...

45. În Armonie ne e împlinită a noastră etică trăire și-n Raze infinite de manifestare ne regăsim îmbătați de plăcere precum fluturii plutesc dulceag printre flori...

46. Prin Porți când trecem noi hotare ne regăsim, mereu născuți din nou prin curățenia și botezul statutului de a fii OM!

47. Sunt Țelurile noastre întinse înainte spre nemurire în faptă, spre viață în armonie, spre a Omului Liber secretă urare:

- Iubește și vei fi iubit! Cunoaște și vei fi dăruit!
Întărește-ți puterea și vei fi mereu prețuit!

48. Trăiește tinzând spre atemporal și astfel gândul va fi ca să-ți fie mereu liber și în pace.

Plutind în privire, zburând în mișcare, călătorind infinit prin Conștiință și prin Zetrian fii mereu în Întreg regăsit ca existență de sine creatoare și în simț împlinit ca inițiere deplină întru Ideal!



Puteti descărca pentru lectură alte cărți de același autor de aici:
<http://www.scribd.com/Radu%20Lucian%20Alexandru>

E-mail: radu.lucian.alexandru@gmail.com
Id Messenger: radu_lucian_alexandru@yahoo.com
YouTube page: www.youtube.com/radulucianalexandru

web1: <http://radu-lucian-alexandru.blogspot.com>
web2: <http://iluminarea-fiintei.blogspot.com>